

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

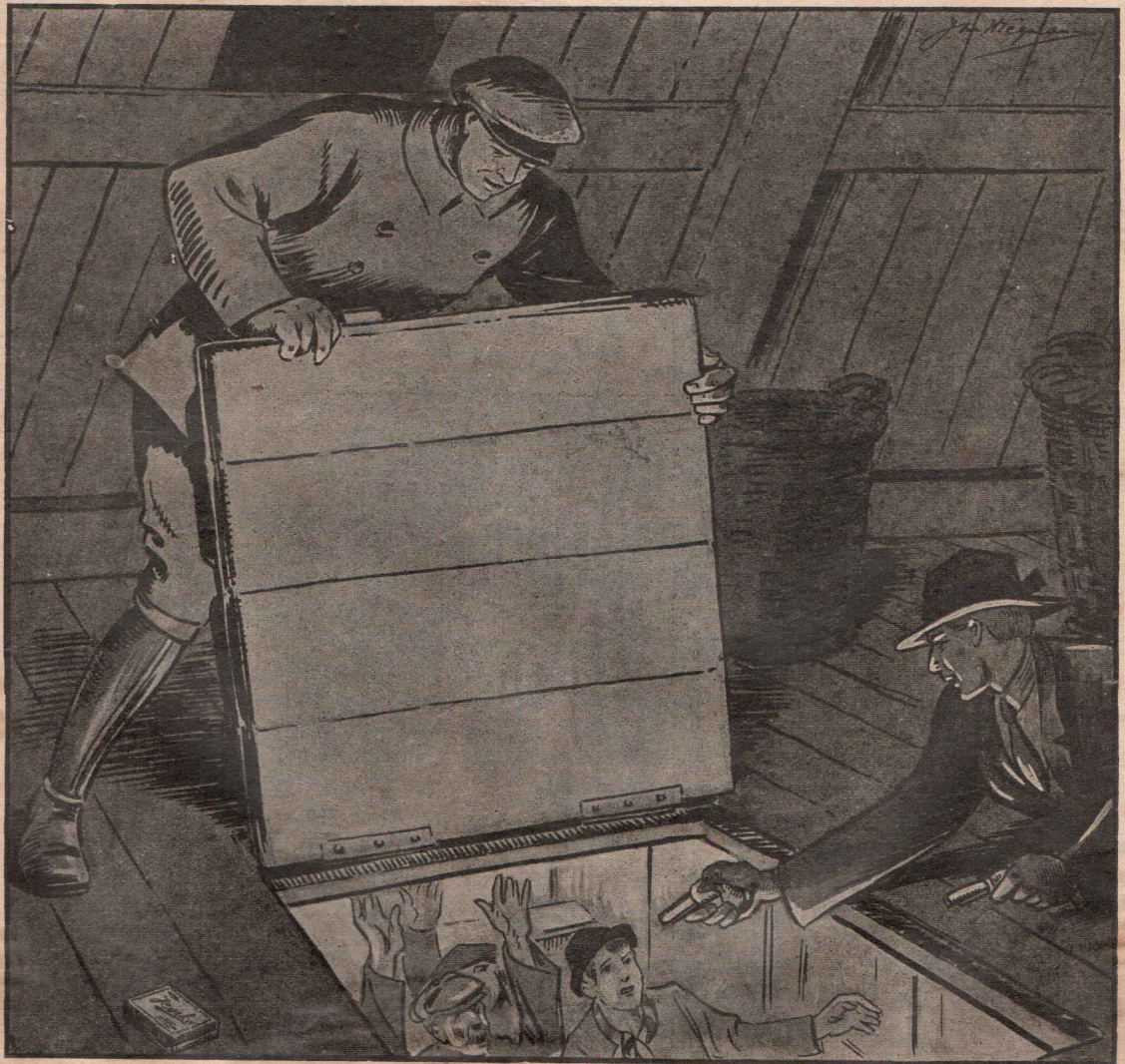

Raffles
Onbekende.

No. 462

Het avontuur van den Oliekoning

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

HET AVONTUUR VAN DEN OLIE-KONING.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De Dreigbrieven.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

John Raffles, de Groote Onbekende, Charles Brand, zijn onafscheidelijke metgezel en James Henderson zijn trouwe helper vertoefden nog steeds in New-York.

Naar Canada gereisd, alleen met het doel op den Poolvos te jagen, was Raffles in een reeks avonturen gewikkeld, die voorloopig nog geen einde schenen te nemen en die heel wat gevaarlijker dreigden te worden dan de strijd tegen beren en wolven, want Raffles en zijn twee metgezellen hadden te doen gekregen met dieren in menschengedaanten, heel wat gevaarlijker dan de zoeven genoemde Poolbewoner op vier beenen en zij waren leden van een misdadigers genootschap, dat men reeds eenige jaren verdelgd waande en dat niettemin sedert eenigen tijd met hernieuwde stoutmoedigheid het hoofd scheen te hebben opgestoken.

Het was de bende „Het Kwade Oog”, aldus genoemd naar het kenteeken, hetwelk de aanvoerder van deze verschrikkelijke bende gebruikte, ten einde zijn bevelen te onderteekenen, evenals

dreigbrieven, die thans weder onrust, schrik in New-York begonnen te verspreiden.

De politie was volkomen op de hoogte van de inrichting van dit genootschap.

Zij wist dat er een chef aan het hoofd stond, die „De Moloch” werd bijgenaamd en die bekleed was met een onbeperkt gezag, hij beschikte over leven en dood van de leden, als voorzitter van den zoogenaamden Raad van Zeven, een echte Bloedraad, wiens uitspraken onherroepelijk waren en die telkens bijeen kwam, wanneer een der leden een of ander misdrijf had begaan, zich verzet had tegen de reglementen, of wat het ergste had, verraad had gepleegd, een misdaad die onveranderlijk met den dood werd gestraft.

Verder wisten de politieagenten, dat in den aanvang van het bestaan van het Kwade Oog, niemand van de leden, zelfs niet van den Bloedraad, eenig besef had wie de „Moloch” was, zijn geheim werd tenslotte aan het daglicht gebracht door den man, wiens naam aan het begin van dit verhaal wordt genoemd, door Lord

Edward Lister, alias John Raffles, den Londen-schen gentleman-inbreker.

Ja, wat aan een geheel politiecorps, toegerust met alle moderne verdedigings- en aanvalsmiddelen niet was gelukt, daarin was de stoutmoedige Engelsche avonturier tenslotte geslaagd en wel voornamelijk dank zij zijn weergalooze schranderheid en vaardigheid om zich in allerlei gedaanten te vermommen.

Het is waar, ook toen was hij vergezeld door de twee zoeven genoemde mannen, die hem dapper hadden terzijde gestaan in den strijd tegen een ontzaglijke overmacht.

Aan zijn hulp had de Justitie der Vereenigde Staten het indertijd te danken gehad, dat zij zich had kunnen meester maken van een groot aantal hoogst gevaarlijke bandieten, waarvan er eenige tot den electrischen stoel waren veroordeeld, terwijl een groot aantal levenslange of veeljarige gevangenisstraf kregen.

Destijds had Raffles niet kunnen roepen over de dankbaarheid van de politie, want het had niet veel gescheeld, of men had hem toen gevangen genomen en hij had het slechts aan zijn slimheid te danken gehad, dat hij het gevaar bijtijds ontloopen was.

Dit gemis aan erkentelijkheid van den kant der politie had hem echter volstrekt niet belet opnieuw ten strijde te trekken tegen het genootschap van het Kwade Oog, zoodra er zich teekenen voordeden, dat de bende haar werkzaamheden weder hervat had, na den dood van den eersten aanvoerder, waarschijnlijk onder de leuze: „De koning is dood, leve de koning”.

Er was een tweede Moloch opgestaan, niet minder wreed en sluw dan de eerste en even geheimzinnig, slechts aan zeer weinigen onder de bende bekend en opnieuw ontbrandde een felle strijd, die ten tweede male eindigde met een nederlaag van „Het Kwade Oog”.

En nu, een jaar later, juist toen Raffles, Brand en Henderson in het barre Noorden, in het uiterste uithoekje van Alaska jaagden, gaf de vreeselijke bende wederom teekenen van leven en die teekenen waren zoo duidelijk, dat er al spoedig niet meer aan gedacht mocht worden aan een zwakke imitatie, maar dat men hier wel degelijk te doen had met een herleeft, krachtige, uitstekend georganiseerde bende, minstens even gevaarlijk als die van de Zwarte Hand en aan welker hoofd een man moest staan, begif-

tigd met groote schranderheid en volkomen gewetenloos.

Men was eenige weken geleden begonnen met het zenden van dreigbrieven aan zeer rijke New-Yorkers.

Eenigen hunner waren dadelijk met die brieven naar de politie geloopt en men beraamde een hinderlaag.

Maar op een of andere geheimzinnige wijze werden de bandieten gewaarschuwd en zij liepen niet in de val en verschenen niet op de plek, waar de ontvangers van de brieven het geld hadden moeten neerleggen — en waar een tiental agenten van politie in burgerkleeren zich verdekt hadden opgesteld.

Maar drie dagen later vond men de lichamen van twee der dreigbrief-ontvangers in het water van de Hudson, een derde werd op onverklaarbare wijze van den daktuin van een wolkenkrabber geworpen en viel tot een vormeloze massa te pletter en twee anderen werden des avonds verraderlijk vermoord, de een door drie revolvershots in het hoofd, de ander door een dolksteek in den rug.

Het is begrijpelijk, dat deze moordaanlagen, die elkander zoo snel opvolgden, groote ontsteltenis teweeg brachten, vooral onder de rijken, die ieder oogenblik moesten vreezen, den noodlottigen dreigbrief te ontvangen, met als onderteekening, het groote, wijd geopende oog, met zijn moorddadige, wreede uitdrukking.

Voor het overige zagen deze brieven er prozaisch genoeg uit, want zij waren niet geschreven, maar getikt door een Remington, zooals er in Amerika honderdduizenden te vinden zijn en dit was waarschijnlijk gedaan, ten einde de politie geen vat te geven door een of ander handschrift.

Het oog echter was geteekend door een bekwamen man, dat was duidelijk te zien.

De politie wist overigens maar al te goed, dat van de bende Het Kwade Oog, personen deel uitmaakten, van wie men dit allermist zou hebben verwacht en bij de laatste razzia had men onder meer een zeer bekend geneesheer, een ingenieur, een eigenaar van een groote exportzaak, een inspecteur van politie en een welbekend advocaat gevonden, van wie met onomstootelijke zekerheid, maar alleen door de hulp van Raffles kon worden vastgesteld, dat zij aan verschillende aanslagen hadden deelgenomen.

Vol schrik sloegen de New-Yorkers deze roode terreur gade, die zich hoe langer hoe meer uitgebreid en waartegen de politie machteloos scheen te staan.

Want men had van de daders, die de moord-aanslagen op de vijf of zes ongelukkige rijkards hadden bedreven, louter door toeval, een van die onhandigheden, welke de slimste misdadigers soms begaan, slechts een in handen kunnen krijgen — en die man bekende, omdat ontken-nen niet mogelijk was en hij liet zich naderhand met een boosaardigen glimlach om de lippen naar de zaal brengen, waar de doodelijke stoel hem wachtte, zonder dat hem ook maar een enkel woord ontsnapt was omtrent zijn mede-plichtigen en dat, ofschoon hij zeker wist, dat hem het leven zou worden geschonken en hij er met een gevangenisstraf van twintig jaar zou zijn afgekomen, als hij hen had willen noemen.

Zoo sterk was de discipline onder de bende — zoo zeer vreesden de leden den vreeselijken wraak van den Moloch! Zij wisten ook maar al te goed, dat zij zelfs in de gevangenis voor dien wraak niet veilig zouden zijn.

Het was reeds een paar maal voorgekomen dat een verrader die zijn leven had willen redden door zijn medeplichtigen aan de politie uit te leveren, in de gevangenis zelve vermoord was geworden op een even raadselachtige als onverklaarbare wijze en zonder dat men er in had kunnen slagen den dader te ontdekken.

Eenmaal was zulk een verrader door het venster van zijn cel doodgeschoten met behulp van een vergiftig projectiel, dat hem midden in het voorhoofd had getroffen, de tweede maal was de verklikker aangetast door een geheim-zinnige ziekte, waar tegen de doctoren machte-loos stonden en die hem langzaam maar zeker ten grave sleepte.

Toen men dien man zou begraven, vond men op zijn doodshemd een briefje vastgespeld met de woorden:

Zoo zal het allen vergaan, die hun makkers verraden!

En daaronder het gebruikelijke oog met zijn starende pupil, wreed en dreigend.

En nog meer wist de politie.

Het was haar bekend, dat de leden van de bende op geregelde tijden bijeen kwamen, dat zij elkander dus tamelijk goed kenden, dat zij er

een geheim teeken op nahielden, maar dat zij hunne luitenants slechts in enkele gevallen bij naam en van uiterlijk kenden.

De luitenants weder ontvingen hun bevelen van de zoogenaamde kapiteins — zonder hen evenwel te kennen, zij moesten alleen afgaan op het bijzondere herkenningsteeken, hetwelk deze kapiteins van de andere onderscheidde.

Ten slotte was er de Moloch, langen tijd, om juister te zijn tot het tijdstip van zijn ontmaskering, zelfs aan zijn kapiteins onbekend. Hij verscheen nooit anders dan in een lange pij gehuld, met een kap over het hoofd, waarin twee kleine gaten waren om er door te zien en een half doorzichtig scherm scheidde hem dan bovendien van dengene met wien hij moest beraadslagen.

Hij zelf zat achter dat scherm in het donker, maar het overige van het vertrek was helder verlicht — hij kon dus zijn kapiteins goed zien, hij zelf was voor hen onzichtbaar.

Dit alles had de politie indertijd ontdekt, of liever — Raffles had het ontdekt en de politie van die ontdekking op de hoogte gebracht en toch wist de een zoowel als de ander maar al te goed, dat de bende onmogelijk met wortel en tak uitgeroeid had kunnen worden, ook niet nadat, tot twee malen toe de chef, de leider, de Moloch ter dood was veroordeeld, wegens een opeenstapeling van afgrijzelijke misdaden, die haar wederge vruchteloos zochten in de crimineele geschiedenis der wereld.

Zeker, het bestaan van het Kwade Oog was tot in zijn grondvesten geschokt — maar volkomen vernietigd was het niet.

Er waren kiemen achter gebleven, bacillen in het gezonde lichaam der stad en die kiemen waren thans levensvatbaar gebleken, hadden weder wortel geschoten, waren opgegroeid tot een heester en dreigden, als men niet spoedig en krachtig ingreep, weder tot een boom te zullen opgroeien, waarvan de wortels zich diep onder den grond in alle richtingen zouden uitstrekken.

En zoodra dit besef tot Raffles was doorgedrongen nam hij het vaste besluit, zijn terugkeer naar London voorloopig uit te stellen en al het mogelijke te doen om ten derde male de overwinning te behalen.

Want het was hem een ware levensbehoefte,

ondanks zijn eigen beroep, dat hem als het ware buiten de samenleving plaatste, strijd te voeren tegen de misdaad in haar laagsten, meest verachtelijksten vorm.

Op het tijdstip dat zich te New-York een der geheimzinnigste voorvallen zou afspelen, welke men daar had beleefd en waarover zelfs nu de bladen nu en dan nog spraken, bewoonden de drie mannen een soort optrekje, even buiten New-York, tamelijk afgezonderd gelegen, ofschoon dicht bij den hoofdweg van New-York naar Chicago, welk huisje hij gehuurd had onder den naam van graaf Palmhurst.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen de drie mannen een soort kriegsraad hielden, naar aanleiding van het bericht over een nieuwen moord door het Kwade Oog gepleegd, hetwelk zij dien morgen in de New-York-World hadden gelezen.

Henderson was het vertrek binnen getreden, zijn chauffeurspet in de hand; nadat hij de deur had gesloten, niet wetende waarom hij geroepen was, trad Raffles op hem toe, vestigde zijn oogen een oogenblik op het goedge gelaat van den reus en begon:

— Luister eens, Henderson! Mijnheer Brand en ik hebben zoeven het besluit genomen, nog eenigen tijd in Amerika te blijven, nu het als vaststaand moet worden aangenomen, dat de bende van het Kwade Oog uit haar asch is verzezen — gevaarlijker en moorddadiger dan ooit.

— Jawel, mylord! zeide Henderson eenvoudig.

Het was hem persoonlijk volmaakt onverschillig, waar Raffles zich ophield, al was het aan de Noordpool, of in het hartje van Afrika, wanneer het hem slechts vergund was in zijn nabijheid te blijven.

Want hij hing Raffles aan met een blinde liefde, die geen fouten in hem wilde zien en hem als een godheid verafgodee.

— Natuurlijk blij jij ook hier, maar voor ik den strijd weder aanbind met het geboefte, is het noodzakelijk, dat ik mij de beschikking verzeker over alle hulpmiddelen, die onder mijn bereik liggen. Het is dus nookzakelijk dat je aanstonds met mijnheer Brand naar Europa terugkeert en op het vliegveld van Bendon mijn vliegmaschine gaat halen. Morgen gaat er een boot, die zeven dagen over de reis doet en gij beiden kunt dus over acht dagen weer hier zijn

— want de terugtocht met „De duivel der lucht” zal heel wat sneller in zijn werk gaan, dan de heenreis per boot!

Mijnheer Brand weet waar de vliegmaschine gebracht moet worden. Hij brengt ook verschillende zaken voor mij mee, die ons hier van nut kunnen zijn, en waarvan ik een lijstje heb opgemaakt.

— Jawel, Mylord! zeide Henderson ten tweede male.

Dit was inderdaad niet veel bijzonders, want dozijnen keeren hadden de drie mannen den Oceaan overgestoken met behulp van de vliegmaschine van John Raffles, die naar het uiterlijk slechts weinig afweek van de bekende eendekkers, maar over een snelheid beschikte, waarvan zelf een Sadi Lecointe nog niet had durven droomen, die met zijn door benzine gedreven toestel een snelheid van driehonderd vijftig kilometer in het uur had kunnen bereiken, maar dit slechts gedurende eenige minuten en geheel alleen in zijn toestel gezeten, terwijl „De duivel der Lucht”, het toestel, dat aan het geniale brein van Raffles ontsproten was, meermalen drie en soms wel eens meer personen had vervoerd.

Het was voor hen dus slechts een uitstapje, de vliegmaschine deed negen uur over den afstand tusschen Londen en New-York, het was waarlijk de moeite niet. Het was nog korter dan een treinreis van Londen naar Edinburg!

— Aan de vliegmaschine hebben wij echter niet genoeg en ik wilde ook gaarne mijn duikboot tot mijn beschikking hebben. Ik zal de „Bruinvisch” zelf gaan halen, onze trouwe boot ligt nog altijd in de verborgen baai in de golf van Mexico en ik kan er eerder mee terug zijn, dan gij lieden met de vliegmaschine, want ik vertrek nog vandaag!

En ten derde male zeide Henderson niets anders dan:

— Jawel, Mylord!

— Dit huis is voor drie maanden gehuurd en wij hebben er een voortreffelijke basis aan, heren Raffles. Wij konden het niet mooier hebben verlangd. Geen overburen, onze naaste buren terzijde een honderdtal meters van ons verwijderd en achter het huis heide en bosch en nog onbebouwde terreinen! Niemand dus die ons op de vingers kan zien, een ruime garage bij het huis en op vijf minuten gaans een kleine stroom,

een zijtak van de Hudson! Wij hebben nu alleen nog maar noodig een zeer snelle auto, een zeer snelle motorboot en dan gaan wij met frischen moed weder aan het werk! Van heden af moet onze leus opnieuw zijn:

„Oorlog aan de bandieten, oorlog op leven en dood!”

— Zoo moge het zijn, Mylord! riep Henderson vol geestdrift uit. En ik hoop dat wij het zullen zijn, die blijven leven!

J. v. K. is de Cigaret
bij uitnemendheid.

Hoofdstuk II.

De Oliekoning schrikt hevig, . . .

Er waren ongeveer zeven dagen verlopen sedert dit onderhoud in de helder verlichte woonkamer van het kleine huis, hetwelk Raffles bij New-York gehuurd had, toen zich, omstreeks vijftig uren ten Zuiden van Brooklijn, een klein grijs voorwerp snel over de golven van den Atlantischen Oceaan voortbewoog, in de richting van de Delaware Baai, een diepe inham, aan het eind waarvan de stad Wilmington is gelegen, die door een spoorlijn met New-York is verbonden.

Dat grijze voorwerp was de „Bruinvisch”, de duikboot van Raffles.

Hij bevond zich geheel alleen aan boord en dit zou verwonderlijk heeten, als het niet zulk een klein vaartuig had betroffen, niet grooter dan een royale motorboot, nauwelijks twaalf meter lang en omstreeks twee meter breed in het midden.

De boot had geen ingangstoren in de gebruikelijke beteekenis van het woord, maar slechts een kleine verhooging in het midden van het dek, afgesloten door een deksel, waarvan een korte stalen ladder naar het inwendige van het schip stuurde.

Ook dit kleine vaartuig had Raffles zelf uitgevonden en, na de verschillende benoedigde onderdeelen bij een tiental fabrieken over de geheele wereld verspreid, te hebben laten vervaardigen, slechts met behulp van Charly Brand en Henderson gebouwd op een kleine werf, aan de kust van een dier afgelegen volkomen onbewoonde eilanden, welke men in de Stille Zuidzee in grooten getale aantreft.

Het werk had ruim drie maanden geduurd, maar dank zij de voortreffelijke technische kennis van de drie arbeiders, had de duikboot niet steviger kunnen zijn, wanneer zij door de Engelsche Admiraliteit zelve ware vervaardigd.

En het schip, electricisch voortbewogen, voorzien van dezelfde geheimzinnige dynamo, welke de motor van de „Duivel der lucht” dreef, bleek aan de oppervlakte een snelheid van meer dan vijf en veertig zeemijlen per uur te kunnen ontwikkelen en ondergedompeld bedroeg die snelheid nog altijd dertig zeemijlen, dat is ongeveer dertig kilometer in het uur.

De behandeling van het vaartuig was zoo eenvoudig, zonder de verbazend ingewikkelde toestellen aan boord van de militaire duikbooten, dat een enkel man voldoende was haar te kunnen besturen — tenminste wanneer hij de machines grondig kende en wie zou ze beter kennen dan de uitvinder zelf.

Het vaartuig, grijsgroen beschilderd, bijna niet te onderscheiden van de golven, had reeds vele maanden verborgen gelegen in een van die vele krekken, waaraan de golf van Mexico rijk is, in een eenzame streek, in de buurt van Tampico.

Het vaartuig had daar op een diepte van omstreeks twintig vademmen op den bodem van die eenzame baai gerust, hermetisch gesloten.

En toch was er een verbinding met den wal gebleven, bestaande in een met een stevige laag gutta percha en geteerd linnen omwikkelde electricischen draad, eindigend in een kleinen schakelaar, niet eens zoo groot als een gulden en door Raffles zorgvuldig verborgen aan den voet van

een zwaren eik, vlak bij het water staande.

Slechts het grootste van alle toevallen zou dien draad kunnen ontdekken.

En wanneer men eenmaal den schakelaar in handen nam, behoefde men slechts den stroom te sluiten — beneden in het schip begon aanstonds de electromotor te werken, die de pomp bediende, waardoor de watertanks van hun inhoud werden geledigd en langzaam, geleidelijk, naar mate het water wegliep rees de boot naar de oppervlakte, waarvan zij dan slechts twee decimeter uitstak.

Men kon zich dan aan boord begeven door langs een kleine ladder naar het luik te klauteren — en wanneer men over een plank beschikte, hoefde men zelfs geen voet nat te maken!

Een oogenblik was Raffles bevreesd geweest, dat het lange rusten de machine misschien onklaar zou hebben gemaakt, maar die vrees bleek overbodig, want nauwelijks had hij den electricischen stroom gesloten, of hij bemerkte aan het slap-hangen van de draad dat de boot rees.

Op dezelfde wijze kon men haar onder water laten zakken, na haar te hebben verlaten en den ingangstoren hermetisch te hebben gesloten.

En nu stevende dus de duikboot met groote vaart naar Delaware Baai, waarbij alleen de lage toren boven het water uitstak.

Maar niet zoodra had Raffles de stoombootroute van Havana naar New-York gekruist, of hij dook nog verder onder en het overige van den tocht werd geheel onder water gedaan, uit vrees voor onbescheiden oogen.

Heel aan het einde van de baai, op nauwelijks een kwartier gaans van de buitenwijken van Wilmington, liet Raffles de boot op den zandigen bodem neerdalen en wachtte geduldig tot de duisternis zou aanbreken.

En hij behoefde zich volstrekt niet te vervelen, want aan boord bevonden zich altijd eenige van zijn lievelingsboeken — Dante's Goddelijke Comedie, Shakerpeare's Hamlet, de dichtwerken van Virgilius, de Wijsbegeerte van Plato en de Don Quichote van Cervantes.

Maar niet zoodra was het donker, of Raffles maakte aanstalten om aan land te gaan.

Hij begon met de watertanks te laten leeg loopen en langzaam rees de boot naar de oppervlakte, waarbij Raffles zorg droeg dat te toren ternauwernood eenige centimeters boven de spiegelgladde oppervlakte van de Baai uitstak.

Een paar handgrepen waren voldoende om het deksel te openen en Raffles snoof met welbehagen de frissche avondlucht in, na zoo lang in het binnenste van de boot te zijn opgesloten.

Het was hier volkomen duister en Raffles had eenige moeite zijn oogen aan het donker te laten gewennen.

Hij liet de boot zoo dicht mogelijk de kust naderen, bracht toen den electricischen draad buiten boord, sloot het deksel, na zijn lange linnen jas te hebben vervuild voor een demi en zijn slappen hoed te hebben opgezet en ging aan land langs een smalle houten plank, die hij van den toren naar de zandige kust had gelegd.

Daarop verborg hij het uiteinde van den draad, na den stroom te hebben gesloten en te hebben gezien, dat de boot geheel onder de oppervlakte van het water verdwenen was.

De schakelaar werd eerst in een gummilap gewikkeld en vervolgens in den grond begraven, in het midden van een zwaren heester, op slechts weinige voeten van den oever.

De plank was natuurlijk blijven drijven, en Raffles kon haar gemakkelijk naar zich toehalen, en op het land trekken.

Gerustgesteld omtrent het lot van zijn duikboot richtte hij zijn schreden snel naar Wilmington, waarvan hij de lichten op eenigen afstand kon zien, en daar had hij nog gelegenheid te over om een keuze te doen uit de vier treinen, welke nog dien avond naar New-York vertrokken.

Hij kwam omstreeks half elf in den avond aan, en reed onmiddellijk naar de voorstad, waar hij het kleine huis gehoord had. Hij stuurde echter den chauffeur midden in de wijk terug en legde het overige van den weg te voet af, daar hij er niet op gesteld was, naderhand te worden herkend.

Hij had onderweg eenige bladen gekocht, en las deze, terwijl hij eenzaam den zeer eenvoudigen maaltijd gebruikte, dien hij voor zichzelf had bereid met behulp van geconserveerde levensmiddelen, waarvan Charly een goeden voorraad had ingeslagen.

En onder het lezen schudde hij het hoofd, en bromde voor zich heen:

— Erger en altijd erger! Het zal een verbitterde strijd worden, want zooals altijd werken de bandieten weer in het donker, en het zal moeilijk zijn, eenig spoor van hen te ontdekken. Wien hebben zij nu tot slachtoffer uitgezocht?

Laat eens zien — David Yerkes — de koning der petroleum! Dat moet dezelfde Yerkes zijn, die altijd zoo heftig geageerd heeft tegen de anti-trustwetten, en die er in geslaagd is, een petroleum syndicaat te vormen, waardoor hij bijna den geheelen handel in den staat Ohio in handen heeft! Een man die een reusachtig fortuin bezit, dat op zestig millioen dollar wordt geraamd!

Raffles wierp zijn oogen opnieuw in het blad, en vervolgde toen zijn alleenspraak.

— En nu heeft de bende van het Kwade Oog het verzoek tot hem gericht, zoo vriendelijk te willen zijn over vijf dagen te willen zorgen dat er honderdduizend dollar liggen, in goud en bankpapier, op een bepaalde plaats, op straffe van het ergste wat den mensch schijnt te kunnen overkomen — de dood! Hij is met den dreigbrief onmiddellijk naar de politie geloopt — en ik kan nu niet beoordeelen of dit wel het verstandigst is wat hij kon doen, maar in ieder geval blijkt hieruit, dat hij niet ontbloot is van persoonlijken moed, het is mij bekend dat zeer veel rijken in 's hemelsnaam maar liever toegeven en zich laten aderlaten, dan de politie in den arm te nemen, met de kans dat zij een paar dagen later als lijk gevonden worden. En hier hebben wij het portret van den man — bijna levensgroot, en ik kan mij niet voorstellen dat hij erg is ingenomen met zulk een gevaarlijke openbaarheid. Waarde heer Yerkes — je bent verre van mooi, maar je ziet er uit als een flinke kerel, die zich de kaas niet van het brood laat eten. Ik taxeer je op een jaar of vijftig, al heb je dan ook bijna geen haar meer, en de blik van je oogen getuigt van een buitengewoon ontwikkeld zaken-instinct, ondernemings-geest. En je ziet er ook volstrekt niet uit, als iemand die zich niet met hand en tand zal verzetten tegen een fortuin-vermindering van honderd duizend dollar. Nu, Brand en Henderson kunnen pas overmorgen hier zijn — morgen zal ik je eens komen bezoeken, en op die wijze het tooneel van den strijd onderzoeken. — Misschien wijs je mijn hulp af, misschien neem je haar aan, maar in beide gevallen zal er wel wat voor mij aan den strijdstok blijven hangen. Je bent zoo geweldig, rijk vriend Yerkes, dat die honderd

duizend dollar je volstrekt niet armer zullen maken. Ik weet ook volstrekt niet of ik mij met je zou inlaten, als die kerels van het Kwade Oog niet zulke onnoembare schurken waren, bloed-dorstige ellendelingen, die het geroofde geld verbrassen, of er een lui en weelderig leventje van leiden!

Hij had opnieuw het blad ter hand genomen, bekeek nog eens het gezicht met de zware trekken, de diepe voren naast den neus, de kleine, scherpe oogen onder de ruige wenkbrauwen, den stierennek en ging toen in zichzelf voort:

— Laat eens zien wat het blad te zeggen heeft van 's mans gewoonten en levensomstandigheden, want wij zouden niet in Amerika zijn, als men die ons niet in geuren en kleuren mededeelde bij voorbaat, en omdat de kans groot is dat de beroemde man over zes dagen een lijk is. Hier hebben wij het al.

„Sedert twintig jaar getrouwd..... een dochter van achttien jaar..... bevallig en zeer muzikaal.....

Natuurlijk, dat spreekt van zelf, dat zijn dochters van petroleumkoningen altijd., Geliefkoosde sport golf en sleetje-rijden in St. Moritz..... houdt weinig van muziek, maar veel van zware sigaren,.... heeft twee renpaarden, waarvan er een herhaaldelijk eerste prijzen gewonnen heeft..... pas een nieuw huis laten bouwen, kosten van het huis alleen anderhalf millioen, van de stoffeering en de meubels bijna een millioen dollar!

Raffles schoof het blad terzijde en mompelde voor zich heen:

— De man is in ieder geval rijk genoeg om bestolen te worden, dat is zeker! Zijn dochter ziet er goed uit — een mooi meisje, dat waarschijnlijk een geheel leger aanbidders zal hebben en het feit dat zij waarschijnlijk een bruidschat van eenige millioenen krijgt, verhoogt nog haar aantrekkelijkheid.

Hij stond op, rekte zich eens uit, geeuwde en daar de reis hem eenigszins vermoeid had begaf hij zich ter ruste, om den volgenden dag vroeg weder op te staan.

Hij verwachtte Brand en Henderson pas in den loop van den volgenden dag en besloot, nu aanstonds een bezoek te gaan brengen aan Yerkes.

Hoofdstuk III.

Raffles biedt zijn diensten aan.

Nadat Raffles een bad had genomen en een eenvoudig ontbijt had genuttigd, bestaande uit een kop cacao, wat geroosterd brood met jam en een paar spiegeleieren, maakte hij zich gereed, om aan zijn voornemen gevolg te geven.

Hij begaf zich naar zijn slaapkamer, nam daar voor den grooten spiegel plaats en begon zijn gelaat een algeheele verandering te laten ondergaan, met behulp van een aantal vloeistoffen, waarvan hij alleen de samenstelling kende en die, eenmaal aan de lucht blootgesteld, aan het gelaat verschillende tinten konden geven, die er slechts door afwassing met een ander neutraliseerend vocht weder kon worden verwijderd.

Zijn vol haar werd verborgen onder een voortreffelijk vervaardigde pruik, al kon zij nog niet vergeleken worden met de pruiken, welke Charly Brand van zijn reis naar Londen zou meebrengen, ware meesterstukjes, die van een natuurlijke hoofdbedekking niet te onderscheiden waren.

Een korte, vlasblonde knevel droeg er nog toe bij, hem volkomen onkenbaar te maken.

En zoo volmaakt was de kunde van Raffles om zich een ander uiterlijk te geven, dat het scheen alsof zelfs de kleur van zijn oogen veranderd was.

Tevreden over zijn werk stond hij op, sloot de verschillende fleschjes zorgvuldig weg en trok een eenvoudig wandelcostuum aan, dat hij nog in zijn bagage had gevonden.

Toen hij een blik op de kleine pendule op den schoorsteenmantel wierp, zag hij dat het tien uur was.

— Als ik hem nu maar thuis tref! mompelde hij. Misschien is hij wel op zijn kantoor — ik weet niet of hij alles in zijn eigen huis afdoet, enfin, wij zullen het wel zien.

Raffles had zijn slappen vilthoed opgezet en verliet het kleine huis, waarvan hij de deur zorgvuldig achter zich sloot.

Hij bleef een oogenblik bij het hek van den kleinen voortuin staan en toen zich op den breeden weg heinde en ver geen levende ziel vertoonde, trad hij snel door het kleine hekje en wandelde

in de richting van New-York, waarvan de ontzaglijke wolkenkrabbers zich scherp afteekenden tegen de klare lucht.

Tien minuten verder was het eindpunt van de electriche tramlijn, welke de voorstad met New-York verbond.

Raffles stapte op een gereedstaande tram en twintig minuten later had hij het andere eindpunt, even voorbij de grens van de wereldstad bereikt.

Hij riep een huurauto aan en gaf den chaffeur het adres van Yerkes op — Vierentwintigste Straat 125,

De rit duurde ongeveer een half uur en toen hield de auto stil voor een zeer fraai huis, opgetrokken in Renaissance stijl en van de straat gescheiden door een vrij breed voorplein.

Een breede oprijweg voerde tot vlak voor de zware huisdeur.

Raffles stapte uit, verzocht den chauffeur een oogenblik te wachten en belde aan.

Een buttler in zwarten rok en witte das opende de deur.

— Kan ik mijnheer David Yerkes een oogenblik spreken? vroeg Raffles.

De buttler keek hem een oogenblik wantrouwig aan en antwoordde toen!

— Mijnheer Yerkes is eigenlijk een weinig ongesteld. Mag ik weten hoe uw naam is?

— Mijn naam is Ross — zeg aan uw meester dat ik voor een zeer gewichtige zaak kom en dat hij er verstandig aan doet mij dadelijk te ontvangen — in zijn eigen belang.

De buttler scheen nog een oogenblik te aarzelen en zeide toen:

— Ik zal zien wat ik voor u doen kan, maar ik weet niet of mijnheer Yerkes wel bezoeken zal ontvangen van vreemden!

— Geloofst gij? hernam Raffles. Nu, geef hem dit briefje dan maar en ik weet zeker dat hij mij zal ontvangen.

Hij had met potlood haastig eenige woorden op een visitekaartje gekrabbeld en dit in een enveloppe gestoken, die hij zorgvuldig dicht had gemaakt.

De buttler nam het briefje aan, liet Raffles in een soort wachtkamer, nadat deze eerst den chauffeur had weggezonden.

Raffles bleef alleen.

Hij keek het vertrek eens rënd en richtte toen zijn blikken door het eenige venster op de breede straat, met haar prachtige, rijke huizen, de huizen van schatrijke lieden, die niet op eenige honderdduizenden behoeften te zien.

Het was op dat uur niet zeer druk in deze deftige straat.

Op het tegenovergestelde trottoir zag Raffles een man heen en weer loopen, schijnbaar doel-loos met de handen in de zakken en die nu en een blik wierp op het huis van Yerkes.

De man was zeer eenvoudig gekleed en nu en dan stond hij stil voor den rand van het trottoir, blijkbaar om naar de vele voorbijrijdende auto's te kijken.

Een detective, of een lid van de bende, die het huis van het slachtoffer in het oog moet houden, teneinde te kunnen zien wat daar gebeurt! mompelde Raffles. Hij kijkt voortdurend hierheen, het huis wordt bespionneerd! Hij trachtte de trekken van den man aan de overzijde wat scherper op te nemen, maar dit was wegens den afstand niet goed mogelijk.

De buttler kwam weer binnen en zeide:

— Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer, mijnheer Yerkes zal u te woord staan!

Raffles nam het gelaat van den man eens goed op, maar er viel niets bijzonders op te lezen, geen ontsteltenis en ook geen nieuwsgierigheid.

— Yerkes heeft dus zijn mond weten te houden, mompelde Raffles voor zich heen.

Het is ook beter als voorloopig niemand van het dienstponeel op de hoogte wordt gesteld van het doel van mijn komst, men kan met de Bende van het Kwade Oog nooit te voorzichtig zijn.

Hij volgde intusschen den buttler op den voet, besteeg de breede marmeren trap, met een fraaien Perzischen looper bedekt, ging door een breede gang naar de eerste verdieping en stond nu met hem stil voor een hooge, rijk gebeeldhouwde deur.

De buttler klopte even aan, opende de deur en zeide:

— Hier is de man, mijnheer!

— Laat hem hier komen! klonk een zware stem.

En Raffles trad binnen.

Hij stond in een zeer groot, door drie ramen verlicht vertrek, de werkkamer van Yerkes, wanneer hij thuis was.

Tegenover hem stond de petroleumkoning, breed en krachtig gebouwd en hij geleek veel op het portret in de bladen, met zijn koppig voorhoofd, zijn breede kaken, zijn borstelige wenkbrauwen en zijn grijze oogen, die iemand tot op den bodem van de ziel schenen te kunnen zien.

Hij had blijkbaar zoeven nog eenige woorden gewisseld met een jongen man van ongeveer vijfentwintig jaar, elegant gekleed, met fraai verzorgde handen, die aan een schrijftafel dicht bij een der groote, openslaande ramen gezeten was.

Dat was Theodoor Lyman, de particuliere secretaris van Yerkes.

De buttler had de deur weder zachtjes gesloten en Yerkes kwam een paar stappen op Raffles toe, keek hem scherp van het hoofd tot de voeten aan en zeide toen:

— Gij zijt de schrijver van het briefje?

— Die ben ik, mijnheer Yerkes! Ik hoop, dat gij, zooals ik u verzocht, den inhoud aan niemand hebt medegedeeld?

— Aan niemand, mijnheer Ross! Natuurlijk maak ik een uitzondering wat betreft mijn particulieren secretaris, mijnheer Lyman. Voor hem heb ik volstrekt geen geheimen.

Raffles vestigde even zijn blikken op den jongen man, die hem nieuwsgierig opnam en zeide toen schouderophalend:

— Ik had geen restricties willen toelaten, in dergelijke zaken kan men onmogelijk te voorzichtig zijn! Ik zou u willen verzoeken, mij een onderhoud onder vier oogen toe te staan, mijnheer Yerkes.

— Maar dat is nonsens! riep de olie-koning uit. Ik herhaal u, dat ik voor mijn secretaris geen geheimen heb!

— Maar ik heb ze voor hem! hernam Raffles koeltjes.

Reeds was Lyman opgestaan en hij zocht nu eenige papieren bij elkander en richtte zich naar de deur met de woorden:

— Ik zal den knoop maar doorhakken! Gij kunt nu vrij uit met mijnheer Yerkes spreken.

En met deze woorden opende hij een deur en verdween.

Met een paar volkomen onhoorbare stappen

ging Raffles op die deur toe, bukte zich en luisterde door het sleutelgat.

Toen hij hoorde dat de secretaris zich verwijderde richtte hij zich weder op en kwam glimlachend naar Yerkes, die hem vol verbazing had gadedeslagen.

— Zoudt gij mij willen zeggen wat dit te betekenen heeft, mijnheer? vroeg Yerkes. Is het van zooveel belang wat gij mij te zeggen hebt, dat zelfs mijn particuliere secretaris, die reeds vijf jaar bij mij in dienst is, het niet mocht hooren?

— Het is misschien wel niet van zooveel belang, mijnheer Yerkes, maar het is voor mij wel zoo goed, als, buiten u, niemand hier in huis weet wat ik kom doen. Ik schreef u, dat ik u kwam helpen tegen de bandieten van het Kwade Oog — maar er zijn nog enkele dingen, die ik u verzwegg en tot aanstonds bewaar. En nu terzake — Want ik begrijp dat uw tijd kostbaar is! De buttler zeide dat gij een weinig ongesteld waart....

— Dat is ook zoo. Ik heb juist influenza gehad en wilde morgen weder naar mijn kantoor. Gij treft het, dat gij mij thuis vindt.

Hij had Raffles onder het spreken een stoel aangewezen en schoof hem nu een groote kist met lange, zwarte sigaren toe, maar Raffles maakte glimlachend een afwijzend gebaar en zeide:

— Dank u, mijnheer Yerkes! Ik ben overtuigd dat gij een voortreffelijke sigaar rookt, maar ik heb het mij, door ervaring wijs geworden, tot een vaste gewoonte gemaakt om in een vreemd huis nooit een sigaar te rooken, die mij wordt gegeven door iemand dien ik niet door en door ken.

— Zooals gij wilt! Gij zijt natuurlijk detective?

— Detective? Al naar men het nemen wil — maar het is in ieder geval niet mijn hoofdberoep! Yerkes keek hem verbaasd aan en herhaalde:

— Niet uw hoofdberoep! Maar dan kan ik niet goed inzien....

— O, men behoeft niet juist detective te zijn, om een rijk te man te helpen in den strijd tegen de bandieten! Mijnheer Yerkes, ik ben hier gekomen om.... een oogenblikje! viel hij zichzelf in de rede, met gedempte stem.

Hij was opgestaan en liep met zijn groote, onhoorbare stappen, zoo snel hij kon, naar de gangdeur, waardoor hij was binnengekomen.

Maar toen hij langs een tafeltje liep, waarop

eenige snuisterijen stonden, sleepte hij met een pand van zijn demi-saison een kleine Japansche doos van het tafeltje, die kletterend op den grond viel.

Maar Raffles liet het voorwerp liggen en een paar stappen brachten hem naar de deur, die hij vlug openrukte.

Hij keek in de gang en zag een vijftal meters verder een bediende, die zich verwijderde met een stofzuiger in de hand.

Raffles kon zijn gezicht niet zien en het volgende oogenblik daalde de man snel de trap af aan het einde van de gang af.

Met een ongeduldig gebaar sloot Raffles de deur weder, kwam in de kamer terug en zeide:

— Ik heb altijd iets gehad tegen demi-saisons — zij zijn onhandig en verraderlijk. En ik — ik ben een ezel! Wat moet gij wel van mij denken, nu ik op deze wijze mijn campagne inzet!

Hij had het Japansche kistje weder opgeraapt, schoof de laadjes op zijn plaats en zette het kistje op het tafeltje.

— Wat beteekende dat, mijnheer? Waarom liept gij zoo haastig naar de deur?

— Wel, omdat er iemand achter luisterde! antwoordde Raffles lakoniek.

De olieking maakte een beweging van schrik en zeide toen:

— Luisterde iemand? Hoe weet gij dat?

— O, gij zoudt het natuurlijk niet hebben gehoord, want uw oor is niet geoefend genoeg, maar ik hoorde duidelijk het zachte knarsen van de kruk, waarop de luisterende man de hand gelegd had, om zich te steunen in zijn gebukte houding. Zeg mij eens, mijnheer Yerkes — hebt gij veel bedienden?

— Veertien!

— Hoeveel mannen zijn daaronder?

— Negen, mijnheer!

— Wie is de man die het departement „stofzuigen” onder zijn beheer heeft?

— Goede hemel, gelooft gij dat ik dat weet? riep Yerkes uit. Ik denk dat nu eens de een en dan de ander het doet.

— Hoeveel van uw bedienden hebben lichtblond haar?

— Laat eens zien! Well, de buttler is noch blond, noch grijs, noch zwart — want hij is al drie jaar volkomen kaalhoofdig. De chauffeur is, geloof ik, kastanjebruin, de huisknecht is rossig....

Hij dacht nog even na, mompelde een paar woorden, die niet te verstaan waren en vervolgde toen:

— Er zijn er drie, die lichtblond zijn.

— Prachtig! dat beperkt althans de keuze! Een van uw blonde bedienden beluisterde u zoeven, mijnheer Yerkes! De man was al te ver weg om hem nog te kunnen inhalen en hij had op mij voor dat hij het huis kent, en ik niet.

— Gij maakt mij zeer ongerust! riep Yerkes uit. Gij denkt dus dat er hier gevaarlijke lieden in mijn huis zijn?

— Of het gevaarlijke lieden zijn, weet ik thans nog niet — maar dat er op zijn minst een spion is, dat staat vast! En daarom zult gij er verstandig aan doen, als gij zoo zacht mogelijk praat, mijnheer Yerkes! Ik kan u niet zeggen hoe het mij spijt, dat ik zoo dom ben geweest om niet dadelijk mijn voorzorgsmaatregelen te nemen! Enfin, het is niet meer ongedaan te maken — ik zal voortaan voorzichtiger zijn, dat is alles. Ik rekende er ook geen oogenblik op, dat hier in uw huis zelf misschien spionnen van de bende aanwezig konden zijn.

Yerkes had zoeven een van zijn zware sigaren gegrepen en die met korte bewegingen van zijn groote, sterke handen aangestoken.

Hij blies nu een groote rookwolk uit, en zeide kortaf:

— De drie blonde bedienden gaan er vandaag nog uit. Het spijt mij, maar dan moeten de goeden maar met de kwaden lijden.

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Yerkes, daarmee op zijn minst nog een dag te wachten, totdat ik een nader onderzoek heb kunnen instellen! Ten eerste zou het mij spijten voor de twee onschuldigen, maar in de allereerste plaats zou het voor mijn pogingen van het grootste belang zijn, als ik met juistheid wist wie de luisteraar is geweest, dat zou een prachtig aanknopingspunt zijn — de draad van Ariadne, die mij den weg zou wijzen door den doolhof van den Minotaurus! Geef mij dus nog een of twee dagen en handel dan naar goeddunken, wanneer ik er niet in geslaagd ben den luisteraar te ontdekken.

— Goed — ik zal nog twee dagen wachten! zeide Yerkes. En voor gij nu verder gaat, mijnheer Ross, zult gij mij misschien wel eens willen antwoorden op de vraag wat u eigenlijk beweegt, nu gij toch geen detectieve van beroep zijt, mijn

partij te kiezen en mij uw hulp aan te bieden, — waarvan ik thans natuurlijk niet kan weten of ze doeltreffend zal zijn.

Raffles keek den oliekoning een oogenblik glimlachend aan, en antwoordde toen:

— Die vraag is minder gemakkelijk te beantwoorden dan gij wel denkt, mijnheer Yerkes. Ik begrijp uw gedachtengang volkomen — gij vraagt u af waarom een wildvreemde zooveel belang in u zal stellen, dat hij zeer groote gevaren wil tarten, om u te helpen! Ik wil volkomen eerlijk zijn. Het is minder uw persoon, die mij daartoe heeft doen besluiten, dan wel de behoefte die ik in mij gevoel, te strijden tegen de bende van Het Kwade Oog! Gij kunt het noemen zooals gij wilt — wraakzucht, sportliefhebberij, liefde voor den naasten, afschuw van het ordinaire en lage — dat kan mij minder schelen! Gij zult aanstonds wel mijn beweegredenen heel wat beter begrijpen! En laten wij nu eens ter zake komen, als gij het goedvindt?

Wij zeggen dus, dat gij heden over vier dagen op een bepaalde plek het geld moet brengen, hetwelk de bende u heeft afgedreigd — honderd duizend dollar in goud en bankbiljetten.

— Zoo is het! Het is vandaag Dinsdag — Zaterdag moet het geld er zijn, en als het er niet is, dan bedreigen de ellendelingen mij met den dood.

— En — wat is uw voornemen?

— Hebt gij dan de bladen niet gelezen? Natuurlijk denk ik er niet aan, ik heb dat ook reeds aan de politie gezegd, aan wie ik den dreigbrief dadelijk heb ter hand gesteld.

— Gij weigert — met de wetenschap dat gij reeds Zondag een, lijk kunt zijn?

Er verscheen een uitdrukking van woeste vastberadenheid op het gelaat van Yerkes, toen hij, met een vuistslag op het blad van zijn schrijfbureau ten antwoord gaf:

— Ik weiger! Ik ben niet van plan, al ware het ook maar honderd dollar te betalen, als ik dat zelf niet verkies. Ik ben van een koppig Schotsch geslacht, mijnheer Ross — en ik geef niet gauw toe aan dreigementen!

— Dat ziet men aan uw gelaat, mijnheer Yerkes! antwoordde Raffles. Maar goed en wel — daarmee komen wij niet verder! Gij weigert — gij wordt gedood — de politie zoekt vruchteloos naar de daders — en ik zelf heb al mijn moeite voor niets gedaan!

— Maar gij zult mij toch zeker niet aanraden, mijnheer, om zulk een verbazend groot bedrag maar klakkeloos aan de bandieten af te staan? riep Yerkes uit, en Raffles zag duidelijk wantrouwen in zijn oogen.

— Daaraaf denk ik niet, mijnheer! antwoordde Raffles haastig. Trouwens, al zou ik het u aanraden, dan zoudt gij waarschijnlijk mijn raad toch niet opvolgen? Neen, wij moeten slechts in schijn dat geld naar de afgesproken plaats brengen!

— Maar dan zal het resultaat hetzelfde zijn — zij zullen mij dooden! riep de oliekoning uit.

— Ik ontken niet dat zij er in ieder geval pogingen toe zullen doen — maar ik zal er in kunnen slagen, een aantal van die schurken onschadelijk te maken, door mij met eenige vrienden in hinderlaag te leggen bij de plek waar gij het geld moet brengen! Dat is dan alweer zooveel gewonnen op den vijand! En van het oogenblik dat gij toch vast voornemens zijt die honderd duizend dollars niet te betalen...

— Nooit! Liever zou ik aanstonds van de Brooklijnbrug springen en mij in de Hudson verdrinken!

— Dat is de taal van een man! riep Raffles. Er valt met u te praten! Ik heb nog iets dergelijks bij de hand gehad, maar toen had ik te doen met een bangen baas — een man die met alle geweld een veel grooter bedrag dan wat men van u vraagt, naar de opgegeven plaats wilde brengen! Het is waar, dat men niet alleen zijn eigen leven, maar ook dat van zijn dochter bedreigd had!

Yerkes schoof een oogenblik onrustig op zijn stoel heen en weer, kauwde op zijn sigaar, keek Raffles met zijn scherpe oogen vorschend aan en vroeg toen zacht:

— Hoe was de naam van dien man?

— Hij heette Peter van Dijke, mijnheer Yerkes! antwoordde Raffles.

— Wat! Hebt gij Peter v. Dijke, den staalkoning geholpen? riep Yerkes uit, terwijl hij uit zijn stoel opsprong, maar dan kunt gij niemand anders zijn dan...

— Dan John Raffles, mijnheer Yerkes. Zoo is het! Ik ben het zelf.

Een oogenblik hoorde men in het vertrek niets anders dan den krachtigen roffel van Yerkes' knokkels op den rand van zijn schrijfbureau.

Hij bleef Raffles geruimen tijd zwijgend aanstaren en knorde toen:

— Ik word zeker oud! Ik had het aanstonds moeten vermoeden. Het is nauwelijks twee jaren geleden dat hier de bende van Het Kwade Oog misdaad op misdaad pleegde, totdat gij er u mede bemoeid hebt!

— Dank u! zeide Raffles met een lichte buiging.

— Intusschen, mijnheer Raffles — gij moet het mij niet ten kwade duiden, maar uw optreden is tamelijk...

— Onbeschaamd? hielp Raffles hem op weg.

— Dat had ik eigenlijk niet willen zeggen! Ik had het woord stoutmoedig willen gebruiken.

— Nu, dat is een nuance, die niet in mijn na-deel is! hernam Raffles glimlachend. Laten wij het bij stoutmoedig houden. Mijnheer Yerkes, ik houd ervan om spijkers met koppen te slaan. Gij aanvaardt de hulp van Raffles, die nimmer geheel nutteloos is gebleken bij dergelijke gelegenheden en dan beloof ik u, dat ik alles in het werk zal stellen, om met u en door u die ellendingen te bestrijden.

— Om mij wellicht later zelf te bestelen? vroeg Yerkes op grimmigen toon.

— Misschien! antwoordde Raffles koeltjes. Laten wij echter geen wissels op de toekomst trekken. Wij moeten de zaken goed uit elkander houden, zooals het goede bussiness mannen betaamt. Niets zou mij aangenamer zijn dan u van uw rijkdommen een gedeelte te ontnemen, maar ik zou u het leven laten en dat is in deze sombere tijden ook wel iets waard. Maar zie nu eens hier, van het oogenblik dat onze compagnonschap eindigt, van het oogenblik dat men de bende als verslagen kan beschouwen, moogt gij mij vogelvrij verklaren! Ik van mijn kant beloof u dat ik volstrekt niets tegen u zal ondernemen zoolang die compagnonschap duurt, terwijl gij u verbindt, mij niet aan de politie te zullen ver-raden, hetgeen overigens niet eens zoo gemakkelijk zou zijn, als gij misschien wel denkt. En al zijt gij een koopman, uw belofte is mij voldoende! Ik beschouw u als een man van eer!

Yerkes had in groote verbazing geluisterd en zeide nu:

— Gij stelt mij daar een zonderlinge transac-tie voor, mijnheer Raffles. Gij moet u wel zeer zeker van uw zaak gevoelen, volkomen veilig, zelfs op dit oogenblik, nu ik het in mijn macht zou hebben, u aanstonds te laten arresteren.

— O, dat doet gij niet om verschillende re-denen. De een nog steekhoudender dan de ander!

gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ten eerste verzet uw gevoel van ridderlijkheid zich hier tegen, dat verbiedt u, nu op slag den man te laten arresteren, die een vreeselijke plaag in uw stad wil bestrijden en die op uw gastvrijheid heeft gerekend. En gij doet het ook niet om dit zakelijke motief, dat men een bondgenoot niet op die wijze schade berokkent en hem in de onmogelijkheid stelt, zijn hulp te bewijzen! En de derde reden waarom gij mij niet laat arresteren, is nog dringerder, gij kunt het niet!

— Ik kan het niet? riep Yerkes toornig uit. Wel, man, ik behoef slechts op dezen knop te drukken en aanstonds komt Bell binnen en ik geef hem orders om u door de bedienden te doen grijpen!

— Maar als die knop nu eens niet werkte?

— Hij zou niet werken? stamelde Yerkes. Wat praat gij daar?

— Nu, het is toch denkbaar, dat gij niet met een zuigeling te doen hebt en dat ik bijvoorbeeld den draad heb doorgeknipt!

— Dat zou... dat zou...

— Onbeschaamd zijn! viel Raffles hem in de rede. Ongetwijfeld, dat is een van mijn gebreken, maar ik word er meestal toe gedwongen door de omstandigheden.

— Maar ik zou kunnen schreeuwen! Ik zou, de telefoon staat onder het bereik van mijn hand, om politie te kunnen telefoneeren.

Raffles keek hem met groote oogen aan en zeide afkeurend:

— Merkwaardig! Merkwaardig! Een man, die het er in enkele jaren toegebracht heeft, de geheele petroleummarkt in den staat Ohio te controleeren, wiens scherp zakenvernuft alom geprezen wordt en die zich zoo hier kan vergissen in de personen met wie hij te doen krijgt! Maar mijn waarde mijnheer Yerkes, het is toch geen draadloze telefoon? Zij heeft toch ook een geleiding? Praat er in zooveel gij wilt, dagen en weken achtereen, gij zult geen antwoord ontvangen. En wat het schreeuwen betreft, ik heb een klein instrumentje bij mij, dat de eigenschap heeft, zelfs den grootsten schreeuwer onmiddellijk tot zwijgen te brengen. Hier is het!

En de glinsterende loop van een Mauser pistool kwam te voorschijn en wees zeer nauwkeurig op het voorhoofd van den oliekoning.

Yerkes keek een oogenblik naar het veelbetekenende voorwerp en toen naar den man, die

het hanteerde en hij bewaarde een diep stilzwijgen.

— Ik bedien mij slechts ongaarne van die toestellen, hernam Raffles, steeds even hoffelijk, maar wanneer ik er mij van bedien, dan heeft het voor de lieden met wie ik mij onderhoud meestal zeer onaangename gevolgen!

Nog bleef het een oogenblik stil en toen sprak de petroleumkoning:

— Met u weet men tenminste waar het op staat! Ik houd van menschen, die niet om de kwestie heendraaien, maar recht op hun doel afgaan.

— En gij ziet nu ook wel in, mijnheer Yerkes, dat ik geen ongelijk had, toen ik het verzoek deed een gesprek onder vier oogen met u te mogen voeren. De tegenwoordigheid van mijnheer Lyman zou mij slechts lastig zijn geweest en ons gesprek zou waarschijnlijk niet de aangename wending hebben genomen, welke ik thans tot mijn blijdschap constateer. Want, niet waar, wij worden het eens? Gij gaat op mijn voorstel in?

Yerkes antwoordde niet aanstonds, maar er verscheen een breede glimlach op zijn gelaat, tenslotte kwamen al zijn tanden bloot, groot en wit en hij barstte in lachen uit, het was een daverende, dreunende lach.

Op het gelaat van Raffles bewoog zich zelfs geen spier, toen hij hernam:

— Ik geloof dat dit de juiste opvatting is! Gij moet u haasten, er om te lachen, teneinde niet gedwongen te worden er om te weenen, zooals, meen ik, Beaumarchais gezegd heeft. Wie licht, is ontwapend — ook een zegswijze, die ik aan de geestige Franschen ontleen — maar ik behoud mij natuurlijk het recht voor het laatst te lachen.

— Ik heb, mijn waarde heer John Raffles, in mijn leven al heel wat vreemde snuiters ontmoet, maar ik moet zeggen, dat gij de kroon spant! riep Yerkes uit. Gij komt mij hier ronduit aankondigen, dat gij mij later denkt te bestellen — en toch is het mij onmogelijk, niet te erkennen, dat uw hulp mij zeer, zeer welkom zal zijn! Ik weet dat gij mij niet zult kunnen beschermen tegen een noodlottig uiteinde, als die schurken het er op gezet hebben, mij van het leven te berooven — maar ik ben overtuigd dat gij doen zult wat gij kunt, om mij behulpzaam te zijn, niet alleen mijn leven te behouden, maar die ellendingen op te ruimen! En nu uw plan. Doe dat pistool maar gerust weg — wij zijn bondgenooten, tot op het tijdstip waarop gij zelf

het zult opzeggen — mits gij mij dan ook toestaat, mij van dat oogenblik af tegen u te verdedigen.

— Het zou al zeer onbillijk zijn, mijnheer Yerkes, als ik u dat zou willen beletten! antwoordde Raffles. Als ik u aanval, hebt gij het recht u te verdedigen — en ik wil niets liever dan dat gij een eerlijke kans krijgt, om het geld te behouden, dat ik u denk af te nemen. Apropos — zoudt gij mij vijftig duizend dollar geven, als ik u daarom vroeg, teneinde dat geld onder mijn armen te verdeelen?

Yerkes deed een zwaren trek aan zijn sigaar en antwoordde:

— Neen!

— Dat is openhartig gesproken! Wij weten nu wat wij aan elkander hebben! En nu mijn voorstel. Het is kort en misschien wordt het nog gewijzigd door de omstandigheden. De zaak wordt een weinig ingewikkeld, doordat gij reeds met den dreigbrief naar de politie zijt gegaan. Het is dus zeer goed mogelijk, dat de bandieten niets anders verwachten, of gij weigert beslist het geld te sturen. Hebt gij misschien nog een tweede waarschuwing ontvangen?

— Nog niet!

— Die zal dan waarschijnlijk nog wel komen! Meestal waarschuwen de bandieten drie keer — driemaal is scheepsrecht, denken zij. Ook zij willen u een kans op behoud geven! Gij moet u dus houden, alsof gij op uw weigering terugkomt. Waar is de plek? Ik vond daarvan niets vermeld in het krantenbericht.

— Dat heeft de politie vermoedelijk met opzet verzwegen, antwoordde Yerkes. Ik moet het geld brengen naar een eenzaam gelegen, op het oogenblik onbewoonde hoeve, op ongeveer een uur rijdens van New-York en het daar leggen in een kamer links van de gang, waarbij ik alle deuren geopend zal vinden. Ik moest alleen komen en ik werd gewaarschuwd dat men mij onmiddellijk zou neerleggen, wanneer ik het waagde, iemand mede te brengen.

— Zeg mij nauwkeurig de ligging van die hoeve!

— Ziehier! Zij ligt aan den straatweg van New-York naar Nassau, op Long Island, een meter of vijftig voorbij mijlpaal nummer drie en zeventig, links van den weg. Het is een geheel afzonderlijk liggende hoeve, te bereiken langs een smallen weg, die van het erf naar den straatweg

loopt. De hoeve is grijs gepleisterd, met een rieten dak. Er is een klein laag wit hek omheen — een vergissing is buitengesloten.

— Hoe laat moest het geld er zijn?

— Het moest tusschen twee en vier uur in den middag gebracht worden.

— Dus bij klaarlichten dag! riep Raffles uit. Nu, ik kan mij de plaatselijke gesteldheid wel eenigszins voorstellen, de schurken zullen wel ergens in hinderlaag liggen, misschien wel ver, en den smallen weg geheel kunnen bestrijken met hun geweer, zoodat zij bij het minste teeken van onraad van hun vuurwapens gebruik kunnen maken.

— Hoe denkt gij te handelen?

— Dat kan ik u thans nog onmogelijk zeggen. Ik moet eerst de plek gaan opnemen.

— Zal ik er zelf heen moeten gaan?

— Ik vrees dat dat onvermijdelijk zal zijn. Apropos, hebt gij soms een particulieren detective aangesteld om het huis in het oog te houden?

— Neen, waarom vraagt gij dat?

— Omdat ik zoeven aan de overzijde een verdacht heerschap heb zien patrouilleeren. Van mijn standpunt beschouwd was het dus een detective of een bandiet. Het is dus duidelijk dat gij geen stap zult kunnen doen, of de bendelieden zullen het weten, te meer, nu het vast staat dat gij in uw huis verraders hebt.

Het beste is dus dat gij daar inderdaad heengaat, althans in de richting van het huis. Ik ga het nog heden onderzoeken, en zal u morgen berichten, hoe gij te handelen hebt.

— Zult gij mij schrijven?

— Waar denkt gij aan? Natuurlijk worden uw particuliere brieven in deze dagen open gemaakt en gelezen — tenzij gij ze zelf uit den bus zoudt gaan halen — en dan is het nog niet eens zeker, dat de brievenbesteller betrouwbaar is! Tijdens het laatste proces is het aan den dag gekomen, dat niet minder dan zeventien brievenbestellers in New York handlangers waren van de bende.

— Een telegram dus?

— Ook niet! Ik zal u zelf komen bezoeken! Het is echter mogelijk dat ik er dan niet zoo uitzie als thans, en dus — — —

Raffles voltooide den zin niet, maar haalde een ivoren schijffe uit zijn linkervestzak, een gewone fische, en brak dit zonder eenige inspanning in twee ongelijke deelen met gekartelden rand.

— Hier, neemt gij deze helft van dit ivoren schijfje — het moet nauwkeurig passen aan de helft, die de man u zal toonen, die u morgen komt bezoeken!

— Dat is verbazend romantisch! zeide Yerkes met een kort lachje. Ik heb het gevoel, alsof ik mede speel in een comédie!

— Dat doet gij in zekeren zin ook — het is alleen maar een weinig ernstiger dan een comédie, mijnheer Yerkes! Laat ons slechts hopen — dat het geen drama wordt!

Raffles was opgestaan, en had zijn hoed gegrepen.

Ook Yerkes was uit zijn stoel opgerezen, en zeide:

— Ik zou Bell hebben gescheld om u uit te laten, John Raffles, als gij mij zelf dat niet onmogelijk had gemaakt door den scheldraad door te knippen.

— Door te knippen? Ik? vroeg Raffles verwonderd. Hoe komt gij daarbij? De scheldraad is volkomen gaaf — zie zelf maar.

Yerkes slaakte een uitroep van verwondering, en riep toen, half toornig, half lachend:

— Maar gij zeidet zoeven zelf dat gij den draad hadt doorgeknipt!

— Ik heb er niet aan gedacht, mijnheer Yerkes. Ik heb alleen gevraagd, of gij meende dat ik het niet gedaan heb — gij zult moeten toestemmen dat er verschil is. En nu zal ik u niet langer ophouden — ik acht mij volkomen veilig in uw huis, omdat ik het woord heb van een fatsoenlijk man — want als zoodanig beschouw ik u voorloopig, al staat gij dan ook aan het hoofd van een trust!

Raffles verliet het vertrek, waarin hij Yerkes achterliet in een toestand van verwarring, die nog geruimen tijd zou aanhouden.

En toen hij nog even naar de gesloten deur keek, ging die weer open, en Raffles stak het hoofd om de kier en zeide zachtjes:

— Ik vergat nog iets! Geen woord over hetgeen wij hebben afgesproken — tegen niemand. Uw dochter alleen moogt gij op de hoogte stellen. Of liever, neen — laat dat ook maar na. Vrouwen moeten eigenlijk in dergelijke zaken niet gemengd worden.

— Maar Lyman dan, mijn secretaris?

— Geen syllabe tegen mijnheer Lyman. Ik houd niet van secretarissen.

De deur ging dicht en nu voor goed.

Eindelijk gevonden!
De cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

De hoeve.

Toen Raffles weder op straat stond, liep „het verdachte individu” nog altijd aan den overkant op en neer.

— Een taai heerschap! bromde Raffles tusschen de tanden. Nu, staat hij stil en kijkt mij aan, alsof hij mijn trekken goed in zijn geheugen wil brengen. Nu al was het een geheugen van ijzer, ik denk wel dat de man zich vruchteloos zooveel moeite geeft, want vanavond zal mijnheer Ross wel dood en begraven zijn! Intusschen ik zal dien kerel kwijt moeten raken, die mij zoo achterdochtig beschouwt, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat hij mij bij het onderzoek

van de hoeve vergezelt. Dat zou mijn plannen reeds bij voorbaat in de war sturen.

Er bleek maar al te spoedig dat Raffles het bij het goede eind had, toen hij argwaan koesterde jegens den man aan den overkant van de straat.

Want toen hij langzaam omstreeks een kwartier de Vierentwintigste Straat had gevolgd en omkeek, zag hij den man op vijftig meter achter zich, die hem klaarblijkelijk gevolgd was.

Raffles stond stil, de man deed hetzelfde.

Nu, wij zullen eens zien hoe lang hij dat volhoudt! mompelde Raffles glimlachend.

Hij wenkte een voorbijrijdende auto en gaf

den chauffeur het adres op van een groot restaurant in het Westen van de stad.

Onder het instappen keek hij terzijde en hij zag hoe zijn hardnekkige vervolger eveneens een auto had aangeroepen en met den chauffeur sprak.

— Wel kijk eens aan! mompelde Raffles. Hij geeft het nog niet op!

Hij wierp een blik door het kleine achterraampje en zag dat de auto van den geheimzinnigen spion de zijne begon te volgen.

De rit duurde bijna veertig minuten en toen de auto stilhield voor het restaurant, deed de ander desgelijks.

Raffles stapte uit en hield zich, alsof hij van de tweede auto niets had bemerkt.

Hij ging de restauratiezaal binnen, bestelde een eenvoudige lunch, die een paar minuten later voor hem stond en terwijl hij at, kon hij duidelijk zien dat zijn achtervolger aan de overzijde van de straat op en neer schilderde, terwijl de chauffeur op zijn zetel een krant zat te lezen.

Raffles riep den kellner bij zich en vroeg:

— Kun je mij ook zeggen, vriend, of er hier dicht in de buurt een garage is?

— Geen vijf huizen hier vandaan, mijnheer!

— Bel die eens voor mij op en verzoek om de snelste auto, die ze op het oogenblik in voorraad hebben. Ik huur haar voor den geheelen middag, vraag om de hoogte van de borgstorting en zeg dat zij de auto voor mij gereed moeten houden — ik kom haar over tien minuten halen.

Hij drukte den kellner een goede fooi in de handen en de man haastte zich aan de opdracht te gaan voldoen.

Eenige minuten later keerde hij naar het tafeltje van Raffles terug en zeide:

— Zij houden hun snelsten wagen voor u klaar, waarmede gij, als gij wilt, zeventig mijlen in het uur kunt rijden!

— Juist wat ik hebben moet! zeide Raffles tevreden.

Hij betaalde, zette zijn hoed op, stak een cigarette aan en verliet langzaam, met de handen in de zakken, het restaurant.

Maar de spion had hem onmiddellijk in het oog gekregen — hij scheen wel de oogen van een vlieg te hebben, die in alle richtingen tegelijk kon zien, alleen niet achterwaarts.

Zonder zich schijnbaar om den man te be-

kommeren, drentelde Raffles naar de garage, gaf daar den naam van Ross op en vroeg naar de auto, die hij zooeven besteld had.

Het bleek een kleine wagen te zijn, laag op de wielen en blijkbaar uiterst snel — voorzien van een Knight motor, met acht cilindrs — een zeer sterke machine en blijkbaar nog nieuw.

De wagen bood plaats voor twee personen en was zoo gebouwd, dat er van den bestuurder weinig meer te zien was dan een gedeelte van het hoofd, wanneer men den wagen van achteren beschouwde.

Raffles onderzocht het voertuig en de motor, overtuigde zich dat het een reservewiel meevoorde en dat de benzinetank boordevol was, betaalde het staangeld, gaf het eerste het beste adres op, schreef den naam Ross in een register en nam in den wagen plaats.

Hij reed de garage uit, zwenkte snel en reed op de hoogste versnelling weg, ondanks de dreigende gebaren van een verkeersagent.

En dit alles was zoo vlug gegaan, dat de spion nauwelijks tijd had gehad om in de huurauto plaats te nemen.

Maar wat kon een taxi met zijn negen paardekrachten uitrichten tegen een wagen die er minstens tachtig had. Het duurde geen drie minuten, of Raffles was in het gewoel van de groote stad verdwenen en van de huurauto was nergens een spoor te ontdekken.

— Ik geloof dat de eerste slag voor mij is! mompelde Raffles tevreden. Ik hoop dat ik dat als een goed voortteeken mag beschouwen. En nu zullen wij dadelijk den goeden weg inslaan, naar de hoeve.

Want om niet te laten blijken wat het doel was van zijn tocht, had Raffles een geheel andere richting ingeslagen.

Na een kwartier rijdens had hij de grens van de stad en het begin van den breeden straatweg bereikt, die van New-York voert tot aan het uiterste puntje van New-York tot Montauk en die over het grootste gedeelte de spoorlijn volgt.

Hij reed de geweldige brug over, die over de Hudson van New-York naar Brooklijn voert, een waar wonderwerk van ingenieurs-kunst en liet daarop de auto loopen, zoo snel zij maar kon.

Want het is een zeer breede, slechts nu en dan rijzende en dalende weg, die van het eene einde naar het andere einde van Long Island loopt, waar de meeste gezeten New-Yorkers

hun zomerverblijven hebben en waar het klimaat vooral des zomers verrukkelijk is.

Yerkes had gezegd:

Een uur tijdens, maar hij had er niet op gerekend dat Raffles zou rijden met een vaart van ongeveer honderd kilometer in het uur. Reeds een half uur nadat hij de Brooklijn Bridge was overgereden, zag Raffles in de verte de eenzame hoeve liggen. Een vergissing was onmogelijk, hij had de mijlpalen goed geteld. Het huis lag geheel afzonderlijk, ongeveer vijf minuten gaans van den weg, het had een rieten dak, er stond een wit hekje om, het was grijs gepleisterd, dit was zonder eenigen twijfel het huis, waarheen de petroleumkoning over eenige dagen de honderd duizend dollar moest brengen aan de bende leden van het Kwade Oog!

Onmiddellijk matigde Raffles zijn vaart.

En naarmate hij dichterbij kwam, begreep hij des te beter, welk een uitstekende keuze de bandieten hadden gedaan, toen zij dit huis bestemden als de plek waar het geld moest worden neergelegd.

Want van de hoeve uit moest men ongetwijfeld alle naderende personen reeds op een kwartier gaans ontdekken.

Zeer dicht bij het huis was een kruisweg en het was dus mogelijk, bij gevaar in vier richtingen te ontkomen.

Het huis lag geheel vrij, er waren geen boomen in de buurt, zelfs niet langs den zijweg, die van den breeden straatweg naar de hoeve voerde.

De nadering van politie zou onmiddellijk gemerkt worden, er was bijna nergens een plaats om zich te verschuilen, neen, de plek was wel bij uitstek goed gekozen! Langzaam op de laagste versnelling reed Raffles langs de hoeve, die er vervallen en geheel verlaten uitzag.

Een oogenblik stond hij in beraad, haar te onderzoeken, maar bij nader inzien bleek hem dit toch wel wat te gevaarlijk, niemand kon zeggen of er zich op dit oogenblik geen bandieten hadden verscholen, ofschoon hij nergens een auto kon ontdekken.

Hij reed ook langs de achterzijde van het huis, langs een grooten omweg, nadat hij een paar malen inlichtingen had moeten vragen aan de weinige toeristen, die hier passeerden.

En hij bedacht, hoe het toch mogelijk moest zijn, een paar auto's met als sportslui vermomde agenten hierheen te zenden.

Maar het volgende oogenblik zag hij in, dat de bandieten ook hierop hadden moeten rekenen.

Zij zouden hun maatregelen wel goed hebben genomen en niet bevreesd behoeven te zijn voor een overval.

Want met een auto kon men onmogelijk over het smalle pad rijden, dat naar de hoeve voerde.

De agenten zouden te voet moeten gaan en in de vijf minuten die zij noodig hadden om de voordeur te bereiken kon er heel wat geschieden.

Nadat Raffles de omgeving zeer nauwkeurig had opgenomen, zoodat iedere bijzonderheid in zijn geheugen was gegrift, reed hij weder terug, doorkruiste New-York geheel van het Oosten naar het Westen en reed nu in de richting der stad Elizabeth, op ongeveer vijftientig kilometer ten Zuid-Westen van New-York gelegen.

Het was bijna half vijf in den middag toen Raffles in deze kleine stad aankwam.

Hij reed er door en verliet haar aan de zuidzijde, om gedurende eenigen tijd den straatweg te volgen.

Ongeveer vijf kilometers buiten de stad bracht hij den wagen tot staan en wachtte.

Hij had het gezicht over bloeiende weiden, in de verte begrensd door bosschen en een paar groote boerenhoeven.

Nu en dan hief hij het hoofd op en zocht den hemel in Oostelijken richting af.

Een uur verstreek en reeds neigde de zon naar de kim, toen het scherpe oog van Raffles zeer hoog in de lucht een kleine stip ontdekte, die zich slechts langzaam scheen te verplaatsen.

Raffles haalde den sterk vergrootenden kijker te voorschijn, dien hij had medegenomen en bracht dien voor het oog.

Hij bleef er een oogenblik door turen en toen het zwarte punt nog naderbij was gekomen en gedaald scheen te zijn, mompelde hij:

— Zij zijn het — het is mijn trouwe vlieg-machine!

Een paar minuten later waren de omtrekken van de machine reeds met het bloote oog zichtbaar.

Zij had haar snelheid blijkbaar aanzienlijk vertraagd en begon in groote spiralen te dalen.

Raffles bracht de auto weder op gang en reed langzaam verder, totdat hij tot dicht bij het groote landingsterrein genaderd was, hetwelk hier was aangelegd, ten gerieve van postvliegers en ook van degenen, die het vliegen louter als sport beoefenden.

Henderson en Brand schenen thans ook het vliegveld te hebben ontdekt, want in een sierlijken zweefval daalde „De Duivel der Lucht” snel en streek een oogenblik later als een meeuw op het groote grasveld neder.

Van zijn auto uit zag Raffles hoe er dadelijk eenige mannen in uniformen kwamen toelopen, maar hij maakte zich volstrekt niet ongerust, want hij wist dat Charly voorzien was van voortreffelijk nagemaakte papieren en al droeg de vliegmaschine ook een Engelsch stempel — de douanen-beambten zouden er natuurlijk geen seconde aan denken dat dit vliegtuig den Oceaan had overgestoken, maar in de stellige meening verkeerden dat het per schip was overgebracht.

Er vlogen in dien tijd trouwens boven het Amerikaansch gebied vele honderden machines van Engelsch maaksel.

Raffles wachtte geduldig tot „De Duivel der Lucht” was ondergebracht in een van de loodsen en toen stapte hij uit zijn wagen en ging Charly en Henderson tegemoet, die zoeven het vliegveld hadden verlaten.

Met beiden wisselde hij een krachtigen handdruk en zijn stem had een warmen klank gekregen, toen hij zeide :

— Het verheugt mij dat jullie beiden goed zijn overgekomen vrienden. Was de reis voorspoedig ?

— Zoo goed als zij maar wezen kon ! antwoordde Brand opgewekt.

— Heb je hier geen moeilijkheden gehad ?

— Niet in het minst. Ik heb gezegd dat ik een tourist was en dat Henderson mijn piloot was. De papieren werden in orde bevonden — het ging als van een leien dakje !

— En de bagage ?

— De douanen hebben natuurlijk alles mogen onderzoeken — want een uur geleden hebben wij de kist met je vermommingen en de andere zaken afgezet op de plek, die je ons had aangewezen aan de Zuidkust van Long Island. Wij zullen haar daar gaan halen, zoodra je maar wilt. Zij is goed verborgen, dat verzeker ik je !

— Dan hebben wij thans alles wat er noodig is, Charly, om desnoods dadelijk aan het werk te kunnen gaan ! riep Raffles uit. Onze duikboot ligt veilig voor anker op korten afstand van de hoofdstad en zij is per trein in een half uur te bereiken.

En Raffles deelde Charly in enkele woorden mede wat hij gedaan had, sedert de jonge man

en de reus naar Londen waren vertrokken ten einde daar de vliegmaschine te gaan halen.

— Je bent dus in het huis van Yerkes geweest ? vroeg Brand vol belangstelling.

— Ja. Ik zal je alles vertellen — maar stap nu in, dan kan Henderson den wagen besturen. Wij zullen er erg nauw zitten, maar de reis duurt slechts kort — en ik zal zoo spoedig mogelijk een grooteren wagen huren. Het was mij althans in de eerste plaats om snelheid te doen en je zult hooren, waarom !

En toen de auto zich in beweging had gezet, deelde Raffles op zijn heldere, begrijpelijke wijze aan Brand mede, waarom hij genoodzaakt was geweest, de auto te huren, ten einde den spion, dien hij voor het huis van Yerkes op wacht had zien staan, op een dwaalspoor te brengen.

De jonge man had met groote aandacht geluisterd en zeide nu :

— Dat maakt er je plannen niet gemakkelijker uitvoerbaar op, Edward ! Je bent dien kerel nu kunnen ontsnappen, maar het ware evengoed denkbaar geweest, dat hij zelf de beschikking had gehad over een snellen wagen !

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide :

— Als de nood aan den man was gekomen en de man was me wat al te lastig geworden, dan zou ik hem eenvoudig hebben neergeslagen.

— Blijft Yerkes bij zijn plan, in geen geval de honderd duizend dollars te betalen ?

— Ja. Hij mag zijn wie hij wil, maar hij is in ieder geval een man van karakter — en die niet laf is ! Menig ander, even rijk als hij, zou eieren voor zijn geld gekozen hebben en die groote som in 's hemels naam maar hebben betaald, om aldus te ontkomen aan dingen, die nog erger zijn dan geldverlies — het verlies van het leven !

— Hoe denkt de dochter van den petroleum-koning er over ?

— Dat weet ik niet, want ik heb haar zelfs nog niet gezien. Het was trouwens een toeval, dat ik Yerkes zelf thuis vond. De man was juist ongesteld geweest en behoorde om dien tijd eigenlijk op zijn kantoor in de zakenwijk te zitten.

— Misschien is zij het er in het geheel niet mee eens, dat haar vader zoo koppig is !

— Best mogelijk ! Ik geloof echter niet, dat de man naar de raadgevingen van zijn dochttertje zal luisteren. Hij lijkt mij een echte koppige

kerel, die voor niemand wil wijken. Ik deelde hem mede, dat ik voornemens was, hem na den goeden afloop van het geval zelf te bestelen en...

— Wat zeg je daar? riep Charly verschrikt uit. Heb je dat werkelijk gedaan? In zijn eigen huis? Je hebt dus je naam genoemd? Dat was al heel onvoorzichtig!

— Waarom? Ik had mijn maatregelen genomen — en ik vind het beter, dat Yerkes nauwkeurig weet met wien hij te doen heeft!

— En — hoe nam hij je aankondiging op?

— O, hij was eerst voornemens er dadelijk een einde aan te maken, door de politie te waarschuwen, maar toen kwam hij tot betere gedachten en zag klaarblijkelijk in, dat het toch beter is, door Raffles te worden geholpen, dan in het geheel niet!

— Hij aanvaardde dus je hulp?

— Zonder noemenswaardige aarzeling! Hij herinnerde zich natuurlijk heel goed, onder welke omstandigheden ik den Staal-koning, Peter van Dijke had kunnen bijstaan, en dat verzachtte zijn gemoed!

— Er was toch een klein verschil, Edward? zei Brand glimlachend. Je hebt van Dijke niet voor je hulp laten betalen!

— Ik houd niet van petroleum! antwoordde Raffles kort. En eerlijk gezegd houd ik niet erg van den man ook. Ik vroeg hem een betrekkelijk klein bedrag, om dat onder de nooddruiften te verdeelen. Hij weigerde kortaf.

— Hoe nam hij je mededeeling op, betreffende je voornemen om hem later duchtig te laten bloeden?

— Hij was natuurlijk niet erg te spreken over dat plan en deelde mij openhartig mede, dat hij alles in het werk zou stellen, om mij dien diefstal onmogelijk te maken. Ik van mijn kant oordeelde het niet anders dan billijk — hij heeft het recht, zijn bezit te verdedigen, niet waar?

Brand had het hoofd geschud en zeide nu:

— Neem me niet kwalijk, maar dan kan ik

eigenlijk voor Yerkes het voordeel er niet van inzien, van onze hulp gebruik te maken! Of je door de kat of den hond gebeten wordt...

— Die drastische vergelijking gaat hier slechts ten deele op, mijn waarde! hernam Raffles be-daard. De kat krabt hem slechts — de hond zou hem zeer waarschijnlijk hebben afgemaakt! Aan den eenen kant zijn geld of zijn leven — aan den anderen in ieder geval niet meer dan zijn geld!

De auto was intusschen snel doorgereden en bereikte nu de eerste huizen der wereldstad.

Zij doorkruiste de geheele stad en hield ten slotte stil voor het kleine landhuis, waar de drie mannen hun verblijf hadden gekozen.

Raffles zette hier zijn twee metgezellen af en keerde alleen terug ten einde de auto naar de garage terug te brengen.

Hij huurde daar voor den tijd van een volle maand een andere, grootere en eveneens zeer snelle auto en keerde daar mede naar het landhuis terug.

De wagen werd gestald in de garage, die zich in den kleinen achtertuin bevond en nu was Raffles gewapend in den strijd tegen de bandieten!

Een duikboot, een vliegmaschine, een snelle auto — alleen een motorboot zou hij thans nog noodig hebben, om die in de haven van de stad en op de rivier te kunnen gebruiken, wanneer het noodig mocht blijken.

Want ook de leden van de bende zouden zeker over zulk een vervoermiddel beschikken.

Aldus toegerust, durfde Raffles de worsteling met de bandieten wel te beginnen, al ontveinsde hij zichzelf geenszins dat het een strijd op leven en dood zou worden.

Want de bende van het Kwade Oog zou geen genade kennen, wanneer zij ontdekt had, dat niemand minder dan de Grootte Onbekende zich met hun zaken had bemoeid — en het zou zeker niet lang kunnen duren, of zijn geheim zou bekend zijn.....

Hoofdstuk V.

Het tweede bezoek bij Yerkes.

Den volgenden dag waren Henderson en Brand volkomen uitgerust van hun luchtreis over den Oceaan, dien zij hadden volbracht met de won-

derbare vliegmaschine van Raffles, een toestel, waarmede men gemakkelijk vijfhonderd kilometers per uur kan afleggen.

En zij waren aangestoken door den strijd lust van Raffles, die niets liever wenschte, dan dadelijk den degen te kruisen met de bende van het Kwade Oog.

Toen Raffles en Charly Brand aan het eenvoudige ontbijt gezeten waren, terwijl Henderson de pasgehuurde auto eens aan een grondige inspectie onderwierp, begon de jonge man:

— Ben je van plan, vandaag weder naar Yerkes te gaan?

— Ja. Ik moet hem spreken over onze plannen om althans eenige der bandieten onschadelijk te maken.

— En, mag men weten of je al een plan hebt?

— Ik weet er maar een — en dat zal ik hem dan ook voorleggen.

— Ben je niet bang, dat Yerkes er misschien al spijt van heeft, je gisteren zonder meer te hebben laten vertrekken, en vandaag een half dozijn agenten in zijn huis in hinderlaag zal leggen, om je aanstonds te doen arresteeren?

— Neen, daarvoor vrees ik niet. Ik geloof niet dat hij van die soort is. Wij hebben eerlijk met elkander gesproken en hij heeft mij bepaald beloofd, niets tegen mij te zullen ondernemen alvorens deze zaak tot een goed einde zal zijn gebracht!

— Nu, dat is nog al aardig van hem! riep Brand verontwaardigd uit. Het had er dan ook nog aan ontbroken dat hij je zou hebben laten vervolgen, terwijl jij je leven voor hem op het spel zet!

— Hij is in zijn recht, mijn waarde! hernam Raffles bedaard. Hij is de bezitter en ik ben de man, die hem dat bezit voor een deel wil afnemen. Geen wonder dus dat hij zich daar tegen tracht te verzetten! Maar ik herhaal je, dat ik niets van hem heb te vreezen, zoolang die zaak met de honderdduizend dollars niet is afgedaan.

— Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat de bandieten het er niet bij zullen laten, maar de kans groot is, dat zij, zoodra zij bemerken, dat zij voor den gek zijn gehouden, zich op Yerkes zullen trachten te wreken?

— Dat zouden zij toch doen, wanneer hij weigerachtig bleef, het geld op de bestemde plaats te leggen. En de winst is, dat wij thans eenige van die schelmen in handen zullen krijgen.

— Je praat, alsof dat al zeker was! riep Charly uit. Denk je dat het zoo gemakkelijk zal gaan?

— Ik denk integendeel dat het zeer moeilijk zal zijn, beste Charly! antwoordde Raffles. Maar wij kunnen slagen, als wij geen domheden begaan en ons niet in de kaart laten zien.

— Intusschen ben je al bespioneerd!

— Dat heeft niet veel te beteekenen, nu de spion mijn spoor is bijster geworden!

— De bandieten koesteren zeker argwaan!

— Dat is van hun standpunt zeer begrijpelijk! Nu Yerkes begonnen is, hun dreigbrief aan de politie ter hand te stellen, moeten zij wel inzien, dat hij een lastig heerschappij is, en daarom houden zij zijn huis voortdurend in het oog.

— Neem je mij mede naar zijn huis?

— Ja, het is goed als je den man eens van dichtbij kunt waarnemen.

— Neem je ook de politie in den arm?

— Daartoe ga ik pas in het uiterste geval over. De politie is meestal wat te zwaarwichtig, te omslachtig, te langzaam in dergelijke dingen. Het geeft natuurlijk niets, of men daar ginds een paar politieauto's op wacht zet, in de buurt van de hoeve. De bandieten zullen dadelijk gewaarschuwd worden en Yerkes eenvoudig een briefje zenden, dat hij dergelijke grappen niet voor de tweede maal moet uithalen — of zij schieten hem eenvoudig dadelijk verraderlijk onder een zakdoek overhoop. Ik denk er niet aan om kwaad van de politie te zeggen, maar zoolang zij haar werk wat al te zeer in het openbaar doet, zoolang is het maar beter, zelf de handen uit de mouw te steken!

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd over de zaak door, die zoozeer hun aandacht in beslag had genomen en zoodra zij van tafel opstonden, maakten zij zich gereed, naar de stad te rijden, teneinde zich daar opnieuw bij Yerkes te gaan aanmelden.

Maar eerst nam Raffles eenige voorzorgsmaatregelen.

Hij behoefde er niet aan te twifelen, of de spion van den vorigen dag, misschien een andere, zou weder op dezelfde plaats staan en nu misschien beter gewapend op alle gebeurtenissen dan den vorigen dag.

Hij trok zich dus naar zijn slaapkamer terug en begon zijn gelaat een grondige inspectie te doen ondergaan.

Een kwartier later trad hij weder binnen als een bejaard, deftig man, die er uitzag als een notaris of een geneesheer.

— Luister eens! zeide Raffles tot Charly, die hem met groote bewondering aanzag. Wij zullen zoo spoedig mogelijk de kist met vermommingen moeten gaan halen, want dit is alles wat ik heb! Wij zullen dadelijk doorrijden, zoodra wij bij Yerkes zijn geweest en naar de plek toe gaan.

Hij keek Charly een oogenblik aan en hernam toen:

— Ik wilde wel dat jij er ook een weinig anders uitzag, dan als Charly Brand. Ik heb nog een enkele pruik van kastanjebruin haar, een beetje artistiek, waardoor je er zult uitzien als een schilder, die het niet al te breed heeft, of in ieder geval geen lust om zijn haar te kammen, vooral wanneer je onder je neus een kleine knevel bevestigt. Dat is voor vandaag voldoende. Er hangt in de kast nog een fluweelen buisje. Trek dat ook aan. Je zult er dan wel uitzien als een schilder van een liefhebberijtooneel, maar dat doet er minder toe. De hoofdzaak is dat men je niet al te spoedig zal herkennen.

Charly haastte zich, aan het verlangen van van Raffles te gaan voldoen en even later trad hij weder binnen en Raffles maakte hem gelukkig met de opmerking dat hij met de onvoldoende middelen, die tot zijn beschikking stonden, wonderen had weten te bereiken.

Raffles had intusschen Henderson reeds gewaarschuwd en de gehuurde auto, die nu blinkt als een spiegel, stond reeds voor het tuinhek.

En nogmaals maakte Raffles een gelukkige, door tot den reus te zeggen, dat de auto er niet keuriger kon uitzien, wanneer zij zoeven door de fabriek was afgeleverd.

— Moet ik niet met u meegaan, Mylord? vroeg Henderson, met een verlangenden blik op den grooten, snellen wagen.

— Het is beter, James, dat je voorloopig nog maar niet in ons gezelschap wordt gezien! zeide Raffles. Je grootte maakt je wel een weinig opvallend in de oogen van wantrouwende menschen. Bewaak maar liever goed ons huis en let ook vooral op iederen verdachten zwerver.

En Raffles en Charly stapten in de auto en reden weg.

Een half uur daarna reden zij New-York binnen en regelrecht naar het kantoor van Yerkes dicht bij Broad-Way, in het hartje van de stad op vijfhonderd passen afstand van de beurs.

Raffles bracht de auto voor het reusachtige

kantoorgebouw tot staan, op welks zevende verdieping Yerkes zijn kantoren had laten inrichten en liet zooals in Amerika algemeen gebruikelijk is, de auto aan den kant van het trottoir staan.

Er stonden daar nog honderden andere auto's in een onafzienbare rij, zonder dat er van de eigenaars iets te zien was, als het ware wiel aan wiel en sommige plekken twee of drie naast elkaar.

Van vele auto's was de gangwissel vast gezet, of een ander bewegend deel, maar er waren zeer veel automobilisten, die deze moeite niet eens namen, er op vertrouwend, dat diefstal van een auto onder deze omstandigheden slechts uiterst zelden voorkomt.

Het duurt namelijk tamelijk lang, alvorens men zijn auto weder heeft kunnen bevrijden en men moet haar door en door kennen, om haar zonder botsingen en ongelukken uit de rij auto's los te maken.

Maar Raffles was toch niet van plan, het daarop te laten aankomen.

Hij wenkte een van die talloze straatbengels, die er speciaal hun beroep van maken, op drukke uren van den dag hun diensten aan te bieden als auto-bewakers, trok den jongen eens vriendschappelijk aan het oor, zoodra hij was komen toesnellen en zeide:

— Pas op die auto, jongen! En let goed op of er verdachte kerels aan komen! Heb je mij goed begrepen?

— Jawel, mijnheer! antwoordde de jongen, blij op het vooruitzicht van een fooi. Wie er aan durft komen, dien timmer ik op zijn gezicht!

— Goed zoo, dat is een voortreffelijk voorname! zeide Raffles goedkeurend, terwijl hij den knaap op den schouder klopte. Wij blijven zoowat een half uur weg, reken daarop!

En met deze woorden ging Raffles het reusachtige kantoorgebouw binnen, door Charly op den voet gevolgd.

Zij traden dadelijk op de lift toe, die alle verdiepingen bediende en waar een grijnzende neger in een wit pak de deur reeds voor hen openhield.

Zij waren de eenige, die van de lift gebruik maakten.

— Zeven! zeide Raffles tot den neger, de ijzeren deur schoof dicht en met groote vaart schoot de lift omhoog.

Op de zevende verdieping stapten Raffles en

Charly uit en dadelijk ving de eerste een kantoorjongen op, die zich met een stapel brieven wilde verwijderen.

— Mijnheer Yerkes, alsjeblieft? vroeg hij.

De jongen keek hem en Charly beurtelings wantrouwend aan en zeide toen:

— Ik weet niet of mijnheer te spreken is! Heeft u een afspraak met hem?

— Zoo is het! Breng hem dit, dan zal hij ons wel dadelijk ontvangen. Maar wacht een oogenblikje, hij is toch wel alleen?

— Geheel alleen, mijnheer!

— Ziehier dan!

En Raffles drukte den jongen de helft van het ivoren fiche in de hand.

De knaap bekeek het ding verbaasd, maar hij ijde toch vlug heen en keerde een oogenblik later terug met het verzoek, hem te willen volgen.

De twee mannen werden in een zeer fraai gemeubeld werkvertrek gelaten, dat met twee ramen op Broad-Way uitzag, als men tenminste van uitzien kon spreken op deze geweldige hoogte!

Yerkes had zich half op zijn stoel omgewend en hij draaide het stuk ivoor nog tusschen zijn vingers heen en weer, terwijl hij Raffles en Charly met groote verbazing aankeek.

— Ik zie dat gij mij niet herkent, mijnheer Yerkes! begon Raffles glimlachend, en dat doet mij genoeg. Deze heer is mijn vriend, van wien ik u gisteren sprak.

Yerkes was langzaam opgestaan en mompelde:

— Gij moet wel inderdaad die befaamde... hoe zal ik het noemen....

— Inbreker! hielp Raffles den petroleumkoning glimlachend op weg.

— Iets dergelijks had ik inderdaad willen zeggen, mijnheer....

— Geen namen, als ik u verzoeken mag! viel Raffles hem snel in de rede. De muren hebben hier ooren en het is ruimschoots voldoende als ik zelf weet wie ik ben. En nu zullen wij met uw goedvinden, maar aanstonds terzake komen! Hebt gij mij wellicht zelf iets nieuws mede te deelen?

Yerkes antwoordde niet, maar stak de hand in zijn binnenzak, haalde er een briefje uit en overhandigde het zwijgend aan Raffles.

Het was onderteekend met de afbeelding van Het Kwade Oog en bevatte de volgende korte waarschuwing.

David Yerkes!

Je hebt helpers in dienst genomen! Neem je in acht. Tracht ons niet te bedriegen of het zou je berouwen. Overmorgen moet het geld er zijn, tusschen vijf en zeven! Dit is de laatste waarschuwing. Wij weten meer dan je denkt. Als het geld er niet is, ben je den volgenden dag een lijk!

— Een onbeschaamd en een in onbehoorlijke termen vervat briefje! zeide Raffles kalm. En ik vind er twee taalfouten in! Ik kan niet zeggen dat de bende van Het Kwade Oog er op vooruitgaat. Nu, als gij bij uw plan blijft om te weigeren, dan zullen wij die heeren wel tot rede brengen. Het is echter mijn plicht, mijnheer Yerkes, u er nogmaals op te wijzen, dat gij levensgevaar loopt en dat gij voor honderd duizend dollar uw veiligheid kunt koopen.

— Niet voor tien duizend en niet voor duizend! riep Yerkes woedend uit. Gij kent mij nog niet, als gij denkt, dat ik mij vrees laat aanjagen! Yerkes geeft alleen het geld, wat hij wil geven.

— Ik acht dat niet volkomen zeker, mijnheer Yerkes, maar dat is een zaak tusschen ons beide! hernam Raffles glimlachend. En nu moeten wij eens praten!

Een oogenblik later waren de drie mannen in een zacht gefluisterd gesprek verdiept en gedurende een half uur werden alle bezoekers onverbiddelijk terug gestuurd.

Toen Raffles en Charly weder opstonden, lag er een opgewekte uitdrukking op het gelaat van den Grooten Onbekende.

De twee vrienden namen afscheid van Yerkes en een oogenblik daarna stonden zij weder op straat.

De kleine jongen leunde fluitend tegen een der voorwielen van de groote auto, met zijn handen in zijn zakken en met het uiterlijk van een man, die zijn plicht heeft gedaan.

— Wel jongen — hebben zij mijn auto niet willen stelen? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij een dollar te voorschijn haalde.

— Misschien wel, mijnheer! antwoordde de knaap, terwijl hij met schitterende oogen naar het geldstuk keek.

— Meen je dat werkelijk? zeide Charly Brand verbaasd.

— Ja, mijnheer! Er kwam een kerel op den

wagen toe, die hem eerst van alle kanten bekeek, het nummerbord en zoo meer en toen wou hij van mij weten van wie de auto was!

— Wat heb je hem gezegd? vroeg Raffles, die Charly een snellen blik had toegeworpen.

— Ik heb hem gezegd, dat ik het niet wist en dat ik het hem toch niet zou zeggen als ik het wel wist, want dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien.

— Knap gedaan — het antwoord van een geboren diplomaat! riep Charly uit.

Raffles had met gefronste wenkbrauwen toegelusterd en hernam nu half voor zich heen:

— Dat bevalt mij in het geheel niet! Hoe zag die man er ongeveer uit, jongen? Was hij tamelijk groot, zwart, met een geruite sportpet, op?

— Hij was wel groot en zwart, maar hij droeg een gleufhoed en.... Maar waarachtig, daar staat de kerel! Daar aan den overkant, bij die lage, gele auto!

— Niet wijzen! beval Raffles snel.

Maar het was al te laat — de jongen had zijn arm opgelicht en wees naar een man aan den overkant van de breede straat, die blijkbaar al dien tijd naar de twee mannen had gezien, maar zich nu haastig omkeerde en deed, alsof hij zich met zijn auto bezig hield.

— Dezelfde kerel van gisteren! zeide Raffles op zachten toon tot Brand.

Daarop wendde hij zich tot den jongen en vroeg:

— Je weet zeker dat hij niet met zijn vingers aan de auto is gekomen?

— O ja, heel zeker, mijnheer! Ik liep overal met hem mee, vlak naast zijn voeten, want ik had hem nog geen halve sinaasappel toevertrouwd! Een gemeen gezicht, gerust, mijnheer!

— Dat heb je knap gedaan, jongen! zeide Raffles en hij drukte den knaap den dollar in de hand, waarop de jongen er dadelijk als een pijl uit den boog vandoor ging, in de richting van een zwart gelokt heerschap, dat een kar met Zuidvruchten voortduwde.

Raffles had Charly een veelbeteekenenden blik toegeworpen en zeide nu:

— Er is niets aan te doen, mijn waarde — die kerel heeft natuurlijk argwaan gekregen en het nummer van onze auto opgenomen — over een paar uren weet hij welke garage haar verhuurde en ik ben blij dat ik niet mijn eigen naam en ook niet mijn eigen woonplaats heb opge-

geven. Kom — laten wij maar weggaan!

Hij nam achter het stuurwiel plaats, Charly ging naast hem zitten en hij bevrijdde zijn wagen niet zonder moeite uit de rij.

En op hetzelfde oogenblik zag hij de gele auto in beweging komen.

Het was klaarblijkelijk een zeer snelle wagen — de spion had leergeld betaald.

— Zij zien ons natuurlijk aan voor particuliere detectives! Dat is duidelijk! zeide Raffles. Nu, wij zullen wel eens zien hoelang die sinjeur het uithoudt.

Wij gaan nu naar Long Island om de bagage te halen — en ik hoop dat wij hem onderweg zullen kwijtraken.

De groote wagen reed Broad-Way geheel af, bereikte de Hudson, stak Brooklyn Bridge over, reed door Brooklyn — en al dien tijd bleef de gele auto op een afstand van hoogstens vijftig meter volgen, halsstarrig en blijkbaar vast besloten om ditmaal niet achter te blijven.

Toen kwamen de voorsteden — toen kwam de prachtige, breede straatweg, die van het eene tot het andere einde van Long Island loopt en altijd bleef de gele auto volgen, ook toen Raffles zijn eigen wagen met zijn maximum snelheid liet loopen — hetgeen overigens niet zonder gevaar was, daar het op dat uur van den dag zeer druk was op den breeden weg.

Maar al liep de groote tourwagen negentig kilometer in het uur, de gele renwagen scheen er met gemak honderd twintig te kunnen halen.

En zoodra Raffles dit gezien had, begreep hij wel, dat hij van taktiek zou moeten veranderen.

Hij verliet den hoofdweg en sloeg een zijweg in, die naar de Zuidkust van het eiland liep.

En de gele auto bleef volgen.

Raffles had den gang van de auto onmerkbaar vertraagd en op een eenzame plek bracht hij haar eensklaps tot staan.

Hij trok snel zijn revolver, stond op, mikte een oogenblik en vuurde.

Het was een tweevoudige knal — want een band om een der voorwielen van de gele auto sprong met een luiden slag en de bestuurder had blijkbaar de grootste moeite zijn wagen op den weg te houden.

Bij een zwenking reed hij tegen een boom — aan de achtervolging was op even afdoende als snelle wijze een eind gemaakt.

— Nu zal hij wel weten met wie hij te doen

heeft! zeide Raffles lakoniek, terwijl hij zijn wagen weder in gang bracht en met een zeventig mijls vaart wegstoot, terwijl de lange, zwarte man, met den gleufhoed als een woedende stier te keer ging en naast zijn auto stond te razen, waarvan de motorkast geheel was ingedrukt.

Een kwartier later bereikte de groote tour-

wagen de kust en hier bracht Brand hem zelf naar de verlaten plek, waar hij den koffer met vermommingsen en andere nuttige voorwerpen had verborgen.

Langs een anderen weg reed de auto weder terug en het was bijna twee uur, toen zij eindelijk weder stilstond voor het kleine landhuisje.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Naar de Eenzame Hoeve.

Twee dagen waren verlopen.

Het was vier uur in den middag, toen een kleine, fraaie auto stilhield voor het gebouw in Broad-Way, waar Yerkes zijn kantoor hield.

Een chauffeur in keurige livrei zat achter het stuurwiel.

Hij had nog geen vijf minuten gewacht of Yerkes trad uit het kantoorgebouw.

Hij zag er verdrietig en kwaadaardiger dan ooit uit.

Hij tastte met de linkerhand in zijn rechter binnenzak, overtuigde zich dat daar een dikke portefeuille zat, scheen nog een oogenblik te aarzelen, knoopte toen zijn jas zorgvuldig dicht en ging naar de auto.

— Jij kunt wel naar huis gaan, Dickson! zeide hij tot den chaffeur. Ik rijd alleen.

— Zooals mijnheer verkiest! zeide de chauffeur. Hij verliet zijn plaats achter het stuurwiel.

Yerkes had achter het stuurwiel plaats genomen en zeide:

— Zeg maar aan mijn dochter, dat zij met het diner niet op mij behoeft te wachten. Ik — het zal misschien tamelijk laat zijn voor ik terug kom.

— Jawel, mijnheer Yerkes! zeide de chauffeur.

Hij tikte aan zijn pet en bleef toen op den rand van het trottoir wachten, totdat zijn meester was weggereden.

En als iemand goed had toegeluisterd, had hij hem tusschen de tanden kunnen hooren mompelen:

— Je schijnt toch eieren te kiezen voor je geld — het was je ook geraden! Nu, de jongens zijn op hun post, over een uur kan de aap binnen zijn!

Hij draaide zich op zijn hielen om en verdween om de hem gegeven boodschap te gaan overbrengen aan de dochter van zijn meester.

Yerkes reed intusschen met een matigen gang langs Broad-Way en drie kwartier later had hij New-York verlaten en reed den weg op, die naar de eenzame hoeve voerde.

En hij scheen in het geheel niet te zien, dat hij eenmaal een grijzen toerwagen voorbijreed, die stilstond aan den kant van den weg en aan welks stuurwiel een krachtig gebouwd man was gezeten en waaraan blijkbaar het een en ander haperde, want de tweede man, een jonge kerel nog, was doende met Engelsche sleutels, oliesputten en schroevendraaiers...

Yerkes reed langzaam verder, nu en dan in zichzelf brommend en hield eindelijk stil aan het begin van het voetpad, dat van den hoofdweg naar de deur van de eenzame hoeve leidde.

Hij wierp een blik op zijn horloge.

Het was half zes.

Het was echter nog klaarlichte dag en het zou zeker niet donker zijn voor over een paar uur.

Yerkes stapte langzaam uit, wierp een blik om zich heen.

Heinde en ver was geen levende ziel te bespeuren.

En toch kreeg hij den indruk, alsof er daar-

ginds, achter dat dichte boschje, en daar achter dat huisje in de verte, en misschien ook wel achter die plaggenhut in het midden van een groote heide, menschen verscholen waren.

Hij bracht de hand boven het oog en meende aan gene zijde van de hoeve, dicht bij een vier-sprong, een groote auto te zien stilstaan, die echter door den afstand niet veel meer leek te zijn dan een stukje speelgoed.

Yerkes moest zijn auto hier wel laten staan, want al had hij een kleinen wagen gebruikt, hij was toch te groot om er mede over het smalle grind-pad te rijden.

Maar hij behoefde niet bang te zijn dat onbevoegden er met den wagen vandoor zouden gaan, zoodra hij, door een kleinen handgreep, een paar onontbeerlijke deelen van den motor had weggenomen.

Hij liet ze in zijn zak glijden, scheen nog een oogenblik te aarzelen en ging toen met snelle schreden langs het smalle pad naar de hoeve, die zelfs in de stralen van de voorjaarszon een somberen indruk maakte met haar grijze muren, haar zwart dak, haar kleine, beslagen ruiten en haar vervallen uiterlijk.

Hij had bijna vijf minuten noodig om het pad teneinde te loopen.

Reeds strekte hij de hand naar de voordeur uit, toen deze langzaam op haar hengsels draaide.

Verwonderd bleef Yerkes even staan, in de verwachting dat een der bandieten hem tegemoet zou treden, maar niemand liet zich zien.

Na een korte aarzeling te hebben overwonnen, trad Yerkes binnen en dadelijk viel de deur achter hem weder dicht, zonder dat hij kon zien, hoe dat in zijn werk was gegaan.

Hij stond nu in een smalle vestibule, eigenlijk niet anders dan het begin van een gang, die door het huis liep en die slechts spaarzaam verlicht werd door het schijnsel, hetwelk door de stoffige ruit van een cirkelvormig raam boven de deur naar binnen drong.

Even stond Yerkes besluiteloos stil en toen pas viel hem in, dat hij het geld moest brengen in het vertrek, ter rechterzijde van de gang.

Hij legde zijn hand op de kruk van de deur in den zijwand van de gang en opende haar.

Hij keek in een vertrek waar zich niets anders bevond dan een zware tafel, die in het midden van den vloer stond.

Het vertrek was verlicht door een electriche

lamp, die van de zoldering afhing en dat was wel noodig, want het eenige venster was met een zwaar luik gesloten.

Yerkes deed een paar stappen naar voren en zag toen, dat er op de tafel een vel papier lag, waarop met groote letters geschreven stond :

Leg het geld op deze tafel en wacht in de gang, tot wij ons overtuigd hebben dat gij ons niet bedriegt !

Yerkes stak langzaam de hand in zijn zak, haalde er een dikke portefeuille uit, die bol stond van de bankbiljetten en legde die met een diepen zucht op het midden van de tafel neer.

Daarop verliet hij het vertrek weder, sloot de deur zorgvuldig en stond nu midden in de gang met over elkaar geslagen armen en gebogen hoofd.

Een oogenblik bleef het in het huis doodstil. Het leek wel geheel uitgestorven te zijn.

En daarop liet zich een zacht knarsend geluid hooren, alsof er ergens een luik geopend werd.

Toen klonk er in het vertrek, waar Yerkes zooeven geweest was, een zacht gerucht — gevolgd door een schurend geluid.

Yerkes bukte zich, gehoor gevend aan een onweerstaanbaren drang om te zien, en keek door het sleutelgat.

Hij zag dat er in de zoldering, op eenigen afstand van de electriche lamp, een vrij groot luik geopend was, dat blijkbaar toegang gaf tot de vliering, en zooeven was er uit dat luik een ladder komen neerdalen, waarvan het ondereinde op den vloer rustte, dicht naast de tafel.

En nu werden er voeten zichtbaar, uitstekend geschoeide voeten, vervolgens een pantalon, een pantalon met een keurige vouw en tenslotte een man, elegant gekleed, een grijs geruit wandelcostuum, met een glad geschoren, licht gebruid gelaat, waarin twee koolzwarte oogen schitterden.

Hij werd gevolgd door drie andere mannen, waarvan er een gekleed was als chauffeur, terwijl de twee anderen wel boerenarbeiders leken te zijn.

Het volgende oogenblik stonden de vier mannen om de tafel geschaard.

De man in het geruite pak grinnikte zachtjes voor zich heen en zeide toen op half gedempten toon :

— Mijnheer Yerkes heeft de verstandigste partij gekozen ! Het zou hem ook slecht vergaan zijn, vrienden, als hij het niet gedaan had ! En

nu zullen wij ons overtuigen, of het geld er is!
En wee hem als het bedrag niet compleet is!

Hij had de dikke portefeuille gegrepen en opende haar.

En op hetzelfde oogenblik liet zich een doffe slag hooren, die wel iets gelek op het geluid, hetwelk een opgeblazen sigarenzakje maakt, dat men tusschen de handpalmen stukslaat.

Een lichtgrijze damp vulde onmiddellijk het vertrek.

Yerkes was achteruit gedeinsd en stopte vlug zijn zakdoek in het sleutelgat.

Daarbinnen lieten zich luide kreten van woede hooren, die echter bijna dadelijk weder verstomden.

Een lichaam viel met een zwaren slag op den vloer.

Yerkes bleef onbewegelijk luisteren.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op.

Hij meende de ladder te hooren kraken onder snelle voetstappen.

Hij aarzelde geen oogenblik, maar rukte de deur open, nadat hij neus en mond met de linkerhand had bedekt.

Een grijze nevel wolkte hem tegemoet en zijn oogen traanden een oogenblik.

Door dien nevel zag hij vaag drie mannen op den grond uitgestrekt liggen.

Maar van den vierde waren alleen de beenen te zien en het volgende oogenblik verdwenen die door de opening van het luik.

Yerkes wilde reeds naar den voet van de ladder snellen, toen deze van zijn plaats werd geschoven en het luik met een luiden slag dichtviel.

Het knarsend geluid van een zwaren grendel, die wordt verschoven, drong tot Yerkes door.

Hij snelde het vertrek weder uit en ijelde de gang verder in, in de verwachting dat hij ergens een trap moest vinden.

Hij vond er echter geen!

Voor den drommel, die ladder kan toch niet de eenige communicatie met de vliering zijn geweest! riep hij ongeduldig uit. En die kerel, die den dans heeft kunnen ontspringen mag in geen geval reeds nu ontvluchten.

Hij liep de gang weder terug en sloeg met de vuisten op het houten beschot, waarmede de muren aan weerskanten tot op manshoogte bekleed waren.

En op een plek midden van de gang bemerkte hij dat de slag op het hout een holle klank gaf.

Yerkes bedacht zich niet, maar hief zijn rechtervoet op en trapte zoo hard hij kon tegen het planken beschot.

Het vrij dunne paneel vloog splinterend aan stukken en snel rukte hij de planken verder los, stapte door de opening en zag vlak tegenover zich het begin van een houten trap.

Hij trok zijn revolver, ijelde de trap op en stond een oogenblik later op de vliering.

Zij werd verlicht door twee schuin geplaatste zolderramen, recht tegenover elkander.

En bij een van die ramen stond een man, bij een kleine tafel, waarop een instrument stond, hetwelk Yerkes aanstonds herkende, het was een toestel voor draadlooze telegrafie.

Maar de man, die blijkbaar zoeven een radiogram verzonden had, keerde zich met een woeste uitdrukking op zijn gelaat naar hem om en het volgende oogenblik vloog er een kogel rakelings langs het hoofd van Yerkes.

Hij bedacht zich niet, maar vuurde terug en trof den bandiet in den rechterarm.

Met een kreet van pijn en doller woede liet de bandiet zijn wapen vallen en het volgende oogenblik stond Yerkes vlak voor hem, de nog rookende revolver op de borst van den schurk gericht en zeide:

— Ga van die tafel weg — gij daar in dien hoek.

Schoorvoetend, met een blik van haat en woede in de oogen gehoorzaamde de man.

En stap voor stap volgde Yerkes hem.

Hij stak zijn revolver weder in den zak, en haalde uit een der zakken van zijn overjas een stuk sterk touw, om daarmede den bandiet te binden.

Terwijl hij daarmee bezig was, hief de bandiet snel de linkerhand op, tot een vuist gebald, en stootte bliksemsnel toe.

Slechts op het laatste oogenblik zag Yerkes den slag aankomen, en wist dien vlug als de gedachte op een haar na te ontwijken.

Het volgende oogenblik trof zijn eigen vuist den man tegen den kin en sloeg hem neer.

Snel wikkelde Yerkes hem het touw om de beide polsen, na zijn armen op zijn rug te hebben gebonden.

Zonder zich verder om den man te bekommeren snelde Yerkes naar het raam, waarbij het tafeltje stond.

Hij begreep wel, dat de man dien hij zoeven

had neergeslagen, tijd in overvloed had gehad om snel een draadlooze boodschap te verzenden, maar hij kon zich niet voorstellen, met welk doel dit geschied was.

Maar toen hij voor het raam stond, en over de weilanden uitkeek naar den weg, zag hij in snelle vaart een zeer groote auto naderen van den kant van het kruispunt.

Het was klaarblijkelijk dezelfde wagen, dien hij zoeven had zien stilstaan.

Snel bracht hij een kleinen verrekijker voor het oog, dien hij uit een van zijn wijde zakken te voorschijn haalde, en nu zag hij dat er zich zeven of acht mannen in de auto bevonden, die in groote snelheid naderde.

Zou die boodschap voor hen bestemd zijn geweest? mompelde hij. En nogmaals keek hij scherp naar de in groote snelheid naderende auto. Dan moeten zij een ontvangstation bij zich in den wagen hebben! Nu, het zal mijn eigen schuld geweest zijn, als de zaak eenigzins anders afloopt dan ik mij had voorgesteld. In ieder geval zal ik geen seconde laten verloren gaan en mij liever wegpakken! Ik geloof niet dat er schande in schuilt, zelfs niet voor John Raffles, om een achtvoudige overmacht uit den weg te gaan.

En de Gentleman-Inbreker — want men zal wel reeds begrepen hebben, dat Raffles en Yerkes voor ditmaal een en dezelfde persoon waren — ijelde snel de trap af, vloog door den gang, en trachtte de voordeur te openen.

Zij was echter stevig op slot.

Hij haalde ijlings zijn loopers te voorschijn, en probeerde ze een voor een op het zeer ingewikkelde en moeilijk te openen slot.

En toen hij het geopend had en de schoot terug sprong, bleef de deur nog even onwrikbaar gesloten.

Raffles slaakte een uitroep van ongeduld en riep: — Dan moeten er inwendige grendels aan de deur zijn, die wellicht langs electrischen weg bewogen worden. Nu er is geen tijd om daar naar te zoeken.

Hij snelde de gang in de andere richting door, maar bevond dat de achterdeur op dezelfde wijze gesloten was.

Weer keerde hij terug, ging de zijkamer weer in, waar de drie bandieten nog altijd in diepe bewusteloosheid lagen, en trachtte het luik te openen.

Het was niet van hout, zooals hij aanvankelijk gedacht had, maar van ijzer, dat als hout geschilderd was.

En hoe hij ook rukte en trok — het bleef hermetisch gesloten.

En de seconden waren goud waard!

Want reeds moest de auto met de bandieten — wie konden het anders zijn? — voor het smalle pad stilgehouden hebben.

Raffles zocht vruchteloos naar een sluiting van het luik, die zeker uitstekend verborgen was, ijelde de kamer weder uit, stak de gang over, en trad een tweede vertrek binnen.

Het was hier stikdonker, want ook hier was het eenige venster hermetisch afgesloten door een luik.

Raffles deed een paar stappen in dit vertrek, toen hij eensklaps een onderdrukten kreet slaakte.

Hij voelde dat de grond zich onder zijn voeten begaf.

Hij viel.....

Met een krampachtige, instinctmatige beweging greep hij in den blinde om zich heen — en zijn handen klemden zich om den rand van het gat, dat zich in den vloer geopend had.

Zij beenen slingerden in de ruimte en langs hem heen streek een vochtige, duffe lucht, die uit het gat opsteeg.

Met inspanning van al zijn krachten trok Raffles zich aan zijn armen op en trachtte in de vale duisternis, een knie op den vloer te krijgen.

Pas na verscheidene vruchteloze pogingen slaagde hij er in en een oogenblik bleef hij hijnend, met kloppende slapen op den vloer naast het gat liggen.

Een zacht ruischend geluid klonk tot hem op, het was als het kloppen van water dat tegen de kiel van een schip schuurde.

Onder het huis liep blijkbaar een van die onderaardsche stroompjes, die talrijk zijn in dit gebied van Amerika en die allen uit de Hudson ontspringen.

Raffles richtte zich weder op, haalde snel zijn zaklantaarn te voorschijn en deed die ontgloeien.

Vlak voor zijn voeten gaapte een vierkante opening van bijna twee meter in het vierkant.

Hij kon den bodem niet eens zien en de put moest minstens een tachtig meter diep zijn en misschien nog wel dieper. Wie daar instortte moest te pletter vallen of reddeloos verdrinken.

Een huivering doorvoer Raffles, ondanks zijn

moed, toen hij bemerkte, hoe na hij aan den dood was geweest.

Hij verliet haastig het vertrek, sloot de gangdeur weder en op hetzelfde oogenblik hoorde hij achter zich het geluid van het groote luik, dat weder op zijn plaats terug schoof,

Het mechaniek daarvan werd zeker in werking gesteld door het openen van de deur.

Raffles begreep dat hem nog slechts een oplossing bleef.

Hij moest trachten door een der vensters op de vliering te ontkomen.

Hij stapte dus weder door de opening, die hij zelf had gemaakt, vloog de trap op, bereikte de vliering weder, waar de bandiet in zijn hoek vruchteloze pogingen aanwendde om zich van zijn boeien te bevrijden en ijde naar het venster aan de voorzijde van het huis.

Toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij drie mannen vlak voor de deur van het huis staan, op het punt van binnen te gaan, terwijl een vierde met een revolver in de vuist op een paar meters afstand van het huis de wacht bleef houden.

Raffles ijde naar het andere raam en daar zag hij juist hetzelfde.

— Nu, dat noem ik de grap wel wat al te ver drijven! mompelde hij voor zich heen, terwijl hij snel zijn hoofd terug trok, uit vrees dat men hem zou zien. Ik zit als een muis in de val en ik ben benieuwd hoe ik hier uit moet komen. Maar wacht eens....

Hij ging weder naar het voorste raampje, opende het zonder moeite en keek naar buiten.

Op verren afstand, minstens tien minuten gaans, stond nog altijd de auto, waarin Henderson en Charly Brand de wacht hielden.

Hij wist dat de jonge man een sterk ver-grootende kijker bij zich had en zeker het huis voortdurend zou waarnemen.

Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak, stak zijn arm uit het raam en begon in de richting van de wachtende auto te wuiven, die hij zelf als een kleine stip kon waarnemen.

Maar hij kon dit niet zeer lang volhouden, want reeds een paar seconden later had de wachtende bandiet den zakdoek gezien en een paar schoten waarschuwden Raffles dat hij er verstandiger aan deed, deze poging maar op te geven.

Hoe men de zaak ook beschouwt, bromde hij

voor zich heen, het zal nu wel een kwestie van revolvers worden. Nu, ik zal in ieder geval mijn huid zoo duur mogelijk verkoopen.

En hij haalde zijn revolver uit zijn zak en vatte post boven aan den trap, die naar de vliering liep.

Hij boog zich half over de leuning en luisterde aandachtig.

Hij hoorde voetstappen in de gang, een schorre stem die iets riep, een woesten vloek en toen de stem van een man, die schreeuwde:

— Hij is op de vliering! Ik heb hem met zijn zakdoek zien wuiven!

Toen klonken er driftige stemmen door elkaar en eensklaps vertoonden zich drie bandieten aan den voet van de trap.

— Wie een stap naderbij komt, krijgt een kogel door het hoofd! klonk de heldere stem van Raffles en hij richtte zijn revolver op het hoofd van den dichtstbijzijnden bandiet, die van schrik achteruit deinsde.

Maar eensklaps hoorde Raffles achter zich het kraken van een plank van den vloer.

Hij wendde zich bliksemsnel om — de door hem gebonden bandiet stond vlak achter hem.

En voor Raffles zijn revolver op hem had kunnen richten, deed de kerel een sprong vooruit en liet zich met zijn volle gewicht tegen Raffles aanvallen, nu hij zijn gebonden handen niet kon gebruiken.

Raffles, die boven aan de trap stond, verloor zijn evenwicht en stortte ruggelings de trap af.

En misschien zou bij die gelegenheid zijn avontuurlijk leven een einde hebben genomen, als hij niet terecht was gekomen op een van de bandieten, die met een rauwen gil ter aarde zonk.

Het volgende oogenblik werd Raffles door vijf kerels tegelijk besprongen en daar hij zijn revolver in den val verloren had was het pleit spoedig beslecht.

De bandieten, hijgend van de worsteling, stootten den man aan, die den val van Raffles had gebroken en die nog altijd bewegingloos op den vloer lag.

— Ik geloof niet dat gij moeite behoeft te doen, om hem tot opstaan te bewegen! zeide Raffles schouderophalend. Hij is dood. Hij heeft zijn nek gebroken. Met recht kan men dus zeggen, dat zich hier een geluk bij een ongeluk komt voegen! Het verheugt mij dat hij daar juist op het goede punt stond om mij op te vangen.

Hoofdstuk VII.

Als het water aan de lippen komt.....

De auto van Brand en Henderson stond nog altijd op dezelfde plaats.

Zij stond goed verdekt, maar dit had moeten geschieden ten koste van de omstandigheid dat de afstand tusschen de auto en de hoeve bijna twee kilometer bedroeg.

Het huis was juist even te zien door het geboomte heen.

Henderson en Brand hadden den gewaanden Yerkes voorbij zien rijden, maar met opzet volstrekt geen acht op hem geslagen, zooals Raffles had voorgeschreven.

Van de groote auto op het kruispunt konden zij echter van hun standplaats volstrekt niets zien.

Toen de auto van Raffles bijna uit het gezicht was, stond Henderson uit zijn gebukte houding op en zeide hoofdschuddend:

— Als dat maar goed afloopt, mijnheer Brand! Ik had er een lief ding voor gegeven, als men maar liever een dozijntje pootige politieagenten in die hoeve had ingekwartierd.

— Dat zou volstrekt geen doel hebben gehad, beste James! zeide Charly Brand.

Lord Edward heeft terecht opgemerkt dat de bandieten dit lang van te voren zouden weten en dan natuurlijk zouden wegblijven, met het vaste voornemen, om Yerkes niet met rust te laten en hem te waarschuwen, dat hij het niet nog eens zou moeten wagen, de politie bij de zaak te betrekken.

— Alles goed en wel, mijnheer Brand — maar ik wilde dat het al was afgelopen. Zouden daarginds van die bandieten in huis zijn?

— Daar rekent Lord Edward op.

— En mag ik vragen, hoe hij die denkt te overmeesteren?

— Op een heel eenvoudige manier, James! Hij moet de portefeuille met het geld op een tafel in een zijvertrek neerleggen. Welnu, die schijnbaar met bankpapier en goud opgepropte portefeuille bevat inderdaad niets anders dan een uiterst bedwelmde gas, vervat in een dunne blaas, die scheurt, zoodra de portefeuille geopend wordt! Het gas werkt buitengewoon snel en allen die zich in dat vertrek bevinden, zullen binnen enkele

oogenblikken bewusteloos zijn. Zoodra dat vast staat, komt Mylord weder terug, wij gaan snel de politie telefoneeren en de vogels zullen allen worden ingerekend!

— Hoelang kan dat duren?

— Wel, ik verwacht dat Lord Edward binnen een kwartier al weer hier kan zijn.

Het kwartier verliep, vrij stilzwijgend — maar Raffles keerde niet terug.

Charly Brand was in de auto gaan staan en keek nu door zijn kijker ingespannen naar de hoeve.

En eensklaps slaakte hij een gedempten kreet en boog zich voorover, als om nog beter te kunnen zien.

— Wat is er, mijnheer? vroeg Henderson ongerust.

— Iemand wuift met zijn zakdoek uit het zoldervenster!

— Kunt gij niet zien wie het is?

— Neen, Henderson — daarvoor is de afstand te groot!

— Maar dat kan niemand anders doen dan Mylord! riep Henderson en zijn goedig rood gelaat werd bleek van woede en schrik. Laten wij er onmiddellijk heen gaan!

Daar ook Charly Brand begreep, dat er daarginds een kink in den kabel moest zijn gekomen, nam hij dadelijk achter het stuurwiel plaats en op de hoogste versnelling snorde de wagen over den weg, om eenige minuten later stil te houden, op enkele meters van de groote auto der bandieten, die stilstond voor het smalle grindpad.

Bij die auto waakte een man, die voortdurend scherp den weg afkeek en wiens vingers rustten op den hefboom van een klein, draagbaar radiografisch station, dat voor in de auto was opgesteld.

Niet zoodra had hij de auto vlak naast de zijne zien stilstaan, of hij drukte den hefboom eenige malen achter elkaar neer.

Maar dadelijk slaakte hij een vloek — hij bemerkte aanstonds dat het toestel niet werkte!

En dat was ook niet te verwonderen — want

nog voor de auto van Brand stilstond, had Henderson, die het draadlooze toestel in de auto onmiddellijk had gezien, er een van zijn zwaarste Engelsche sleutels naar toe geslingerd die den collector had verbrijzeld.

Het toestel was nu niets meer waard, nu een van de meest onmisbare onderdeelen vernield was.

De man van de auto stampvoette woedend en bracht toen de vingers aan den mond om een schel gefluit te laten hooren, dat wellicht op de hoeve gehoord zou zijn.

Maar de man was een onderdeel van een seconde te laat.

Want reeds was Henderson uit zijn wagen gesprongen en had den man vastgegrepen.

De reus deed niets anders dan den man een paar draaien om de ooren te geven — maar zij kwamen geducht aan en het was alsof de bandiet zich met een moker op het hoofd voelde slaan.

Hij viel als een zoutzak neer, maar dadelijk kwam Charly toeschieten, die de armen van den kerel stijf tegen het lichaam bond met behulp van een stuk van het touw dat hij in de groote auto zag liggen.

Er werd hem een prop in den mond geduwd, Henderson tilde den man als een kind op en schoof hem onder de achterbank, zooals een bakker een brood in den oven schuift, zoodat er niets meer van hem te zien viel.

Dit alles had ternauwernood een halve minuut geduurd en zoo eenzaam was die plek, dat niemand het gebeurde had kunnen gadeslaan.

Charly stond een oogenblik in beraad en zeide toen:

— Wij moeten nu trachten, Henderson, de zaak alleen op te knappen. Want het zou veel te lang duren voor er hier politie ter plaatse was — op zijn best een half uur en Mylord verkeert in het grootste gevaar.

— Laten wij dan om Godswil voortmaken, mijnheer Brand! riep Henderson, wiens stem trilde.

Zonder verder een oogenblik te verliezen, snelden de beide mannen zoo vlug zij konden langs het grindpad naar het huis.

Reeds op eenigen afstand zag Charly dat er luiken voor de ramen waren en dat men den weg alleen kon overzien van het dakraam uit.

Hij keek naar boven maar zag niemand.

Waarschijnlijk hadden de bandieten nog geen tijd gehad hun wachtposten uit te zetten.

De twee mannen begrepen dat zij van die gelukkige omstandigheid gebruik moesten maken en liepen zoo hard als zij nog nooit geloopt hadden, totdat zij hijgend stilstonden vlak voor de huisdeur, waar zij onmogelijk konden worden gezien door dengene, die voor het dakraam stond.

Reeds stak Henderson zijn hand naar den deurenknop uit, toen Charly hem dit met een snel gebaar belette en hijgend fluisterde:

— Maak vooral geen leven! Het dient tot niets om te willen trachten, die deur te openen — zij is natuurlijk stevig op slot! Er zijn ook luiken voor alle ramen — ook daar zullen wij niet kunnen binnendringen! Wij moeten het aan de zijde van het dak probeeren!

— Maar hoe dan, mijnheer Brand? zeide Henderson wanhopig. Er zijn hier nergens ladders te zien!

— Wij hebben geen ladders, maar ik heb een touw met een ijzeren haak bij mij. Ga snel mede naar den achterkant van het huis, die is misschien minder goed bewaakt. Houd je windpistool gereed — en maak er dadelijk gebruik van als het noodig is — wij moeten zoo weinig mogelijk leven maken!

De twee mannen snelden om het huis heen — ook daar bevond zich niemand.

De bandieten hadden zich blijkbaar allen reeds in het huis verzameld.

Misschien was nog niet alles verloren, als Raffles slechts kans had gezien tijd te winnen of zich ergens te verschansen.

Snel wikkelde Charly het touw van zijn middel los, waar het onder zijn jas verborgen was geweest en gaf het aan Henderson met de woorden:

— Dat is jouw werk, Henderson! Dat kun je beter dan ik! Vluc, om Godswil vluc!

Henderson verwijderde zich een paar meters van den muur met het opgerolde touw in de rechterhand.

Hij berekende nauwkeurig den afstand, greep het uiteinde van het touw in de linkerhand, slingerde dat een paar malen over zijn hoofd en wierp het toen als een lasso.

Met een korten, doffen slag viel de haak juist over den rand van het dakvenster.

Henderson trok het touw strak en ging er aan hangen — het hield zijn gewicht.

— Knap gedaan, James! zeide Charly verheugd. Ik zal het eerst naar boven klimmen en zien of de haak goed vastzit!

Hij greep het touw en klauterde vlug als een kat in enkele seconden naar boven.

Hij klom naar binnen, overtuigde zich dat de ijzeren haak onwrikbaar vastzat achter den post van het raam en wenkte Henderson om naar boven te klimmen.

Maar terwijl de reus zich niet zonder moeite naar boven werkte langs het tamelijk dunne touw, ving het geoeffende oor van Charly een gerucht op beneden in het huis en dat naderde.

Blijkbaar ging een uitkijkpost de wacht betrekken op de vliering....

Op zijn teenen loopend stak Charly vlug de vliering over en drukte zich naast de trap zoo dicht mogelijk tegen den houten wand.

Hij had onder het loopen zijn windpistool getrokken en overtuigde zich dat het geladen was.

Hij wist dat het niet verder dan een tiental meters droeg — maar dat zou ruimschoots voldoende zijn.

De treden van de trap kraakten, er verscheen een hoofd, toen een romp.... En op het oogenblik dat de man de vliering zou betreden, ging met een geluid als een zucht, het windpistool af, en de man draaide om zijn eigen as en gleed met een zwakken kreet op den houten vloer, door een kogel in de zijde getroffen.

Een oogenblik later verscheen het hoofd van Henderson, rood van inspanning, over den rand van het dakraam.

Charly snelde hem ter hulp en hielp hem naar binnen klauteren.

Zoodra Henderson weder vasten grond onder zijn voeten had, liet hij een zacht lachje hooren, rekte de armen eens uit en kreeg toen den gewonden bandiet in het oog.

— Wat is dat, mijnheer Brand? fluisterde hij op verschrikten toon. Hebt gij dien kerel daar al gezien?

— Maak je niet ongerust, James — hij kan ons geen schade meer doen! En kom nu snel mede naar beneden! Loop zoo zacht als je maar kunt — wij moeten de kerels zien te verrassen!

Op hun teenen sluipend daalden de twee mannen de trap af en het was moeilijk genoeg de treden niet te doen kraken.

Zij stapten door de opening in den houten wand, door Raffles gemaakt en stonden in de gang.

In de halve schemering bleven zij een oogenblik luisterend staan en toen stak Charly Brand voorzichtig den gang over, ging op de deur toe

van de rechtsche zijkamer, bukte zich en luisterde eenigen tijd aandachtig aan het sleutelgat.

Hij bracht er zijn oog voor, bleef even kijken richtte zich snel weer op, kwam weder naar Henderson toe, trok diens hoofd wat omlaag en fluisterde hem in het oor:

— Zij zijn daar! Er zijn vijf mannen en zij houden een soort krijgsraad, geloof ik. Zij ondervragen Mylord!

— Is hij geboeid? vroeg Henderson zacht terug.

— Neen, maar die kerels zijn allen gewapend!

— Zal ik de deur openloopen, mijnheer Brand?

— Dat is onmogelijk. Daartoe is zij veel te dik! Ik heb in de zoldering een luik gezien, dat zal ons beter van dienst zijn! Ga spoedig weer mede naar de vliering.

De twee mannen gingen langs denzelfden weg terug, bereikten de vliering weder en hadden vrij spoedig het luik in den vloer gevonden, dat met twee zware grendels gesloten bleek te zijn.

Charly Brand had in iedere hand een revolver genomen en zeide op zachten toon:

— Let nu goed op, James. Trek de twee grendels als je kunt tegelijk terug en werp dadelijk het luik open! Neem dan zelf je revolver ter hand en aarzel niet om te schieten zoodra het noodig is, want wij hebben met moorddadig gespuis te doen!

Het gaat om ons eigen leven, denk daarom!

— In orde mijnheer Brand! antwoordde de reus.

Hij was schrijlings over het luik gaan staan, in gebogen houding, een voet aan iederen kant van het gat, met den rug naar het zware scharnier gewend.

Nu vatte hij in iedere hand een der zware grendels.

Een enkele, krachtige ruk, het zware luik vloog open!

En onmiddellijk klonk de bevelende, doordringende stem van Brand, die zich over de opening bukte en riep:

— Handen op!

De vijf bandieten daar beneden slaakten een kreet van woede en schrik.

Twee hunner staken onmiddellijk de handen op.

Een van de drie anderen rukte zijn revolver uit zijn zak en wilde op Raffles vuren, maar de kogel van Charly was vlugger en legde den man voor altijd het stilzwijgen op.

— Hier, vang! riep Charly Raffles toe, die in een hoek stond en zich nog niet bewogen had.

En hij wierp hem een van zijn groote revolvers toe, welke Raffles behendig opving.

En hij trad achtereenvolgens, met den vinger aan den trekker op de vier bandieten toe, nam hun de revolvers af en wierp die in een hoek van het vertrek.

Met van haat vertrokken gezichten moesten de schurken zich dit laten welgevalen, nu zij van twee kanten werden aangevallen.

Zoodra zij ontwapend in een hoek bijeen gedreven waren, lieten Brand en Henderson zich door het luik op den vloer vallen en een oogwenk waren allen stevig geboeid en zoover mogelijk van elkander opgesloten.

Toen greep Raffles de handen van zijn trouwe metgezellen en zeide eenvoudig, met trillende stem:

— Ik dank jullie vrienden, ik wist wel dat ik niet vruchteloos op jullie gerekend had. Het is een groot geluk dat ik de bandieten eenigen tijd aan den praat heb kunnen houden, door hen op den mouw te spelden, dat ik hun zeer waardevolle inlichtingen zou kunnen geven betreffende... John Raffles! Wat natuurlijk niet belet zou hebben, dat zij mij ten slotte toch in den afschuwelijken put zouden hebben geworpen, die zich hier

in dit huis bevindt! Maar laten wij thans niet meer praten en liever aanstonds de politie waarschuwen. Er is hier een installatie voor draadloze telegrafie in huis, het is in een oogenblik gedaan.

De drie mannen begaven zich naar de vliering en daar zond Raffles met behulp van het toestel een radiogram aan de dichtstbijzijnde politie en deelde hij nauwkeurig alles mede wat er gebeurd was, zonder evenwel zijn identiteit te verraden.

Een kwartier later, toen Raffles en zijn vrienden reeds ver waren, was de politie ter plaatse en arresteerde de geheele bende.

De gedooide man bleek een langgezochte moordenaar te zijn en de gewonde had nog een tiental jaren gevangenisstraf te goed, zooals later bleek.

Onder de overige bandieten bleek een student in de medicijnen te zijn.

Het was een zware nederlaag voor de bende van Het Kwade Oog, die eerste ontmoeting met hun onbekende tegenstanders.

Maar instinctmatig gevoelde geheel New York dat het bij dit eerste treffen niet zou blijven.....

Wat Raffles aangaat, hij ging zijn toebereidselen maken, om het tweede gedeelte van zijn programma ten uitvoer te brengen!

De volgende aflevering (No. 463) bevat:

DUISTER NEW-YORK.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCH TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885